

FIESTA ÎN BÂRLOG

JUAN PABLO VILLALOBOS

„Un roman de-o șchioapă despre inocență, bestialitate și un puști care învață argoul într-un paradis al drogurilor. Plină de umor, convingătoare, sordidă, povestea e o lovitură cruntă aplicată unui copil.“

The Daily Telegraph

„Perspectiva narativă creează un efect puternic și ingenios de alienare, pentru că lucrurile, așa cum apar ele prin ochii copilului, nu sunt nici pe departe cum ar trebui să fie. E un efect care amintește de alte opere celebre din literatura universală, cum ar fi primul capitol din *Simplicissimus* al lui Grimmelshausen.“

Frankfurter Allgemeine Zeitung

„Concis, ironic, scris în manieră chirurgicală [...], textul reușește să ne facă să înțelegem modul dezastruos în care crima și violența se răsfrâng asupra oamenilor, dar și latura sensibilă ireductibilă care subzistă în ciuda acestora.“

La Croix

BYBLOS

CURTEA VECHЕ

Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor publicate la Curtea Veche, vizitează www.curteaveche.ro

începi să afli

ISBN 978-606-588-334-5

9 786065 883345

Fiesta în bârlog este povestea lui Tochtli, fiul unui temut mafiot mexican, care locuiește împreună cu tatăl său și cu o suită de servitori într-un palat izolat de restul lumii, frecventat de politicieni corupți, de prostituate și de oameni de afaceri dubioși. Pentru „protecție“, Tochtli este privat de contactul cu lumea exterioară, dar asta nu contează, pentru că palatul este el însuși o reproducere în miniatură a Mexicului.

Pentru grădina zoologică personală, Tochtli își dorește un hipopotam pitic din Liberia, pe care îl va și avea, într-un fel sau altul, pentru că tatăl lui „reușește întotdeauna“. Aventura în Africa, ce se va încheia cu capturarea lui Ludovic al XVI-lea și a Mariei Antoaneta, este o călătorie inițiatică, în urma căreia Tochtli va descoperi legătura stranie dintre hipopotamii pitici din Liberia, monarhii francezi, samurai și lumea întreagă.

Tochtli se înscrie în tradiția lui Oskar Matzerath sau a lui Saleem Sinai, a copiilor geniali aflați față în față cu istoria și cu prezentul „sordid“. Prin lecțiile lui Mazatzin, Tochtli asistă la efectele „nefastе“ ale imperialismului, la prăbușirea Vechiului Regim și la colonizarea Africii cu sclavi eliberați, iar pălăria magică de detectiv îl ajută să descopere că realitatea este întotdeauna închisă într-o cameră la care numai patriarhii au acces. Însă Tochtli este el însuși un viitor patriarh – un patriarh al crimei organizate ca și tatăl său, un autentic „rege“ mexican și, mai presus de toate, un „bărbat adevărat“.

Byblos

Fiesta în bârlog

La presente traducción fue realizada con el estímulo del Programa de Apoyo a la Traducción de Obras Mexicanas a Lenguas Extranjeras (ProTrad), dependiente de instituciones culturales de México.

Traducerea de față a fost realizată cu sprijinul Programului de Susținere a Traducerilor Operelor Mexicane în Limbi Străine (ProTrad), sub auspiciul instituțiilor culturale ale Mexicului.

JUAN PABLO VILLALOBOS

Fiesta în bârlog

Traducere din limba spaniolă și note de
HORIA BARNA

*Curtea
veche*

BUCUREȘTI, 2012

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VILLALOBOS, JUAN PABLO

**Fiesta în bârlog / Juan Pablo Villalobos; trad.:
Horia Barna. - București : Curtea Veche Publishing, 2012
ISBN 978-606-588-334-5**

I. Barna, Horia (trad.)

821.134.2-31=135.1

**Coperta: GRIFFON AND SWANS
www.griffon.ro**

JUAN PABLO VILLALOBOS

Fiesta en la madriguera

**Copyright © Juan Pablo Villalobos, 2010
Copyright © EDITORIAL ANAGRAMA, S.A., 2010
Romanian edition published by arrangement with
Agenția literară Livia Stoia.**

**© CURTEA VECHE PUBLISHING, 2010
pentru prezenta versiune în limba română**

ISBN 978-606-588-334-5

**Editor: GRIGORE ARSENE
Redactor: SÎNZIANA COTOARĂ
Tehnoredactor: DRAGOȘ DUMITRESCU**

CURTEA VECHE PUBLISHING

**str. Aurel Vlaicu nr. 35, București, 020091
tel.: 021 260 22 87, 021 222 57 26
redacție: 0744 55 47 63
fax: 021 223 16 88
distribuție: 021 222 25 36
redactie@curteaveche.ro
www.curteaveche.ro**

Unu

Unii spun că sunt precoces. Spun asta mai ales fiindcă se gândesc că sunt prea mic ca să știu cuvinte grele. Unele dintre cuvintele grele pe care le știu sunt: „sordid“, „nefast“, „șic“, „jalnic“ și „fulminant“. De fapt, nu sunt chiar așa de multe persoanele care spun că sunt precoces. Chestia e că nu cunosc multă lume. Abia dacă știu vreo treișpe sau paișpe persoane, iar dintre acestea doar patru spun că sunt precoces. Îmi spun că par mai mare. Sau invers, că sunt prea mic pentru chestiile astea. Sau inversul inversului, uneori chiar își închipuie că sunt un pitic. Dar eu nu cred că sunt precoces. De fapt, mă folosesc de un truc, așa cum fac magicienii, ăia care scot iepuri din joben, doar că eu scot cuvinte din dicționar. În fiecare seară, înainte de culcare, citesc din dicționar. De rest se ocupă memoria mea, care e bună, aproape fulminantă.

Nici Yolcaut nu crede că sunt precoce. Îmi spune că sunt un geniu, zice așa:

— Tochtli, ești un geniu, ticălos mic. Și mă mângâie pe creștet cu degetele lui pline de inele de aur cu diamante.

De fapt, persoanele care cred că sunt ciudat sunt mai multe, șapte. Iar asta pur și simplu pentru că-mi plac foarte mult pălăriile și pentru că port mereu pălării. Purtatul pălăriei e un obicei foarte bun al celor șic. În văzduh există porumbei care își fac nevoile. Dacă nu porți pălărie, te murdărești pe creștet. Porumbeii sunt niște nerușinați. Își fac porcăriile în văzul lumii, în timp ce zboară. La fel de bine ar putea să și le facă ascunși între crengile copacilor. Așa n-ar mai trebui să stăm mereu cu ochii pe sus și să ne facem griji pentru cap. Și mai e ceva: pălăriile, dacă sunt pălării bune, îți dau un aer de distincție. Adică pălăriile sunt precum coroanele regilor. Dacă nu ești rege, poți să porți o pălărie pentru distincție. Dar dacă nu ești rege și nici nu porți pălărie, până la urmă ajungi un neica-nimeni.

Nu cred că sunt ciudat fiindcă port pălării. În plus, ciudățenia e rudă cu urâtenia, așa cum spune Cinteotl. Sunt însă foarte sigur că e bărbătesc. De exemplu, nu mă smiorcăi toată ziua pentru că

n-am mamă. Se presupune că dacă n-ai mamă trebuie să plângi mult, litri de lacrimi, zece sau douăzeci zilnic. Dar eu nu plâng, fiindcă cei care se smiorcăie sunt poponari. Atunci când sunt trist, Yolcaut îmi spune să nu plâng, zice:

— Stăpânește-te, Tochtli, stăpânește-te ca un bărbat.

Yolcaut e tatăl meu, dar nu-i place să-i spun tată. Zice că suntem cea mai tare gașcă de băieți pe o rază de cel puțin opt kilometri. Yolcaut are simțul realității și de-aia nu spune că suntem cea mai tare gașcă din univers sau cea mai tare gașcă pe o rază de opt mii de kilometri. Realistii sunt persoane care cred că realitatea nu e așa cum crezi tu. Asta mi-a zis-o Yolcaut. Realitatea e așa, și cu asta, basta. Punct. „Trebuie să fii realist“ e expresia preferată a realiștilor.

Eu cred că suntem o gașcă foarte tare. Pot s-o dovedesc. Găștile sunt ca solidaritatea. Iar solidaritatea face ca, de vreme ce mie îmi plac pălăriile, Yolcaut să îmi cumpere pălării, multe pălării, atât de multe, că am adunat o colecție de pălării din toată lumea și din toate epocile. Deși acum, mai mult decât pălării noi, îmi doresc un hipopotam pitic din Liberia. Mi l-am și notat pe lista de lucruri pe care le vreau și i-am dat-o lui Miztli.

Așa procedăm mereu, fiindcă eu nu prea ies pe stradă, și-atunci Miztli îmi cumpără tot ce vreau, din ordinul lui Yolcaut. Iar fiindcă Miztli are o ținere de minte foarte proastă, trebuie să-i fac liste. Dar un hipopotam pitic din Liberia nu se găsește prea ușor la pet shop. La pet shop se vând, în general, câini. Dar cine-și dorește un câine? Nimeni nu-și dorește un câine. E așa de greu să găsești un hipopotam pitic din Liberia, încât s-ar putea să trebuiască să mergi să-l capturezi din Liberia. De-aia mă și doare foarte tare burta. De fapt, pe mine mă doare burta mereu, dar acum crampele sunt mai dese.

Mă gândesc că în momentul ăsta viața mea e puțin sordidă. Sau jalnică.

De Mazatzin îmi place aproape întotdeauna. Nu-mi place atunci când devine riguros și vrea să se țină cu strictețe de programa de studiu. Firește, Mazatzin nu-mi spune Tochtli. Mazatzin îmi spune Usagi, care e numele meu în japoneză, fiindcă îi plac mult toate lucrurile din Imperiul Japoniei. Ce-mi place mie din Imperiul Japoniei

sunt filmele cu samurai. Pe unele le-am văzut de atâtea ori, că le știu pe de rost. Când le revăd încep să rostesc replicile samurailor înaintea lor. Și nu greșesc niciodată. Pot să fac asta datorită memoriei mele, care e aproape fulminantă. Unul din filme se numește *Apusul samurailor* și este despre un samurai bătrân care îl învață pe un copil chestii de-ale samurailor. La un moment dat îl obligă să stea nemișcat și mut o grămadă de zile. Îi spune așa: „Paznicul este tăcut și știe să aștepte. Răbdarea este cea mai bună armă a sa, asemenea unui cocor care nu cunoaște disperarea. Pe cei slabi îi poți cunoaște atunci când se mișcă. Pe cei puternici, în nemișcare. Privește sabia fulminantă care nu se clintește. Privește vântul. Privește-ți genele. Închide ochii și privește-ți genele.“ Nu știu pe de rost doar filmul ăla, știu mai multe, patru.

Într-o zi, în loc să-mi predea, Mazatzin mi-a spus povestea lui, care-i foarte sordidă și jalnică. Chestia e că mai demult făcea o afacere foarte bună cu reclamele de la TV. Câștiga milioane de pesos pentru că inventa reclame pentru șampoane și sucuri. Dar Mazatzin era mereu trist, fiindcă el, de fapt, studiase ca să devină scriitor. Aici începe partea sordidă: să câștigi milioane de pesos și să

fii trist pentru că nu ești scriitor. Asta-i sordid. Așa că, năpădit de tristețe, Mazatzin a plecat să trăiască foarte departe, într-o cabană izolată, undeva sus, pe un vârf de munte. Voia să mediteze și să scrie o carte despre viața lui. Și-a luat chiar și un computer. Asta nu mai e sordid, dar e jalnic. Problema e că lui Mazatzin nu i-a venit inspirația și între timp asociatul lui, care îi era și cel mai bun prieten, a făcut ce-a făcut și a pus mâna pe toate milioanele lui de pesos. Nici pomeneală să-i fie cel mai bun prieten, era un trădător.

Atunci a venit Mazatzin să lucreze cu noi, pentru că Mazatzin face parte din categoria celor culți. Yolcaut spune că cei culți sunt persoane încredute fiindcă știu multe chestii. Știu chestii din științele naturii, cum ar fi că porumbeii transmit boli scârboase. De asemenea, știu chestii din istorie, cum ar fi că francezilor le place mult să le taie capetele regilor. De-aia celor culți le place să fie profesori. Uneori știu lucruri greșite, cum ar fi că pentru a scrie o carte trebuie să te duci într-o cabană în pustietate, în vârf de munte. Asta zice Yolcaut, că cei culți știu multe lucruri din cărți, dar nu știu nimic despre viață. Și noi trăim în pustietate, dar nu pentru inspirație. O facem ca să ne protejăm.

În orice caz, fiindcă eu nu pot să mă duc la școală, Mazatzin mă învață tot felul de chestii de prin cărți. Zilele-astea studiem cucerirea Mexicului. E un subiect tare, cu război, morți și sânge. Așa-i istoria: de o parte se aflau regii din regatul Spaniei și de alta indienii care trăiau în Mexic. Pe atunci regii din regatul Spaniei voiau să fie și regii Mexicului. Așa că au venit și s-au apucat să îi omoare pe indieni, însă doar ca să-i sperie și ca să-i facă să-și accepte noii regi. De fapt, pe unii indieni nici nu-i ucideau, doar îi ardeau la tălpi. Povestea asta îl enervează la culme pe Mazatzin, fiindcă el poartă cămăși de in și sandale, de parcă ar fi indian. Și începe cu discursurile. Îmi spune:

— Ne-au furat argintul, Usagi, ne-au jefuit!

De parcă indienii omorâți ar fi fost verii sau unchii lui. Jalnic. Evident, spaniolilor nu le place să le taie capetele regilor. Și acum regii lor au capetele lipite de gât. Mi-a arătat Mazatzin o fotografie într-o revistă. Și mai jalnic.

Una dintre treburile pe care le-am învățat de la Yolcaut e că nu întotdeauna persoanele se transformă în cadavre doar cu un glonț. Adesea e nevoie de trei gloanțe sau chiar de paispe. Depinde unde tragi. Dacă le tragi două gloanțe în cap, mor sigur. Dar în păr poți să le tragi și o mie de gloanțe, că

nu se întâmplă nimic, deși trebuie să fie tare să vezi așa ceva. Știu toate astea dintr-un joc pe care îl jucăm Yolcaut și cu mine. Jocul e cu întrebări și răspunsuri. Unul spune un număr de gloanțe trase într-o anumită parte a corpului, iar celălalt răspunde: „viu“, „cadavru“ sau „pronostic rezervat“.

— Un glonț în inimă.

— Cadavru.

— Treizeci de gloanțe în unghia degetului mic de la piciorul stâng.

— Viu.

— Trei gloanțe în pancreas.

— Pronostic rezervat.

Și tot așa. Când nu mai știm părți ale corpului, căutăm și altele într-o carte care are desene cu toate, chiar și cu prostata și cu bulbul rahidian. Apropo de creier, e important să scoți pălăriile înainte de a trage în cap, ca să nu le murdărești. Sângele e foarte greu de curățat. Asta repetă tot timpul Itzpapalotl, servitoarea care face curat în palatul nostru. Da, palatul nostru, Yolcaut și cu mine suntem stăpânii unui palat, chiar dacă nu suntem regi. Faza e că avem mulți bani. Foarte mulți. Avem pesos, care sunt moneda Mexicului. Avem și dolari, care sunt moneda Statelor Unite. Și avem și euro, moneda unor țări și regate din

Europa. Mi se pare că avem miliarde din fiecare cele trei feluri, deși cel mai mult ne plac bancnotele de o sută de mii de dolari. Și în afară de bani avem bijuterii și comori. Și multe seifuri care au combinații secrete. De-aia cunosc puțini oameni, treișpe sau paișpe. Pentru că dacă am cunoaște mai mulți oameni, ne-ar fura banii sau ne-ar băga în transă ca pe Mazatzin. Yolcaut spune că trebuie să ne protejăm. Așa fac și găștile.

Zilele trecute a venit la palatul nostru un domn pe care eu nu-l cunoșteam și Yolcaut voia să știe dacă eram bărbat sau nu. Domnul acela avea fața pătată de sânge și, la drept vorbind, îți cam intra frica în oase când îl vedeai. Dar eu nu am zis nimic, fiindcă să fii bărbat înseamnă să nu-ți fie frică, iar dacă ți-e frică, ești un poponar. Am rămas foarte calm în timp ce Miztli și Chichilkuali, care sunt paznicii palatului nostru, îi trăgeau niște lovături fulminante. Omul s-a dovedit a fi poponar, pentru că a început să țipe și striga: „Nu mă omorâți! Nu mă omorâți!” Chiar s-a scăpat în pantaloni. Partea bună e că eu m-am dovedit bărbat și Yolcaut m-a lăsat să plec înainte să-l transforme pe poponar în cadavru. Sigur l-au ucis, fiindcă mai târziu am văzut-o pe Itzpapalotl trecând cu găleata și cu mopul. Nu știu însă câte

gloanțe i-au tras. Am impresia că cel puțin patru, în inimă. Dacă i-aș lua în considerație și pe cei morți, aș avea o listă cu peste cele treispe sau paispe persoane cunoscute. Vreo șaptespe sau mai mult. Douăzeci ușor. Dar morții nu se pun la socoteală, fiindcă morții nu sunt persoane, morții sunt cadavre.

În realitate, există multe metode de a face cadavre, dar cele mai folosite sunt orificiile. Orificiile sunt niște găuri pe care le faci în persoane ca să le iasă sângele. Gloanțele de pistol produc orificii, dar și cuțitele pot să producă orificii. Dacă ți se scurge sângele, la un moment dat inima sau ficatul nu mai funcționează. Sau, la fel, creierul. Și mori. O altă metodă de a face cadavre sunt tăieturile, care se realizează tot cu cuțite, sau cu macete și ghilotine. Tăieturile pot să fie mici sau mari. Dacă sunt mari, separă diverse părți ale corpului și rezultă cadavre în bucățele. Cel mai normal e să tai capetele, deși adevărul e că poți să tai orice parte. Asta-i din cauza gâtului. Dacă nu am avea gât ar fi altceva. Poate că normal ar fi să tai corpurile în jumătate ca să obții două cadavre. Dar avem gâturi, și ele reprezintă o tentație foarte mare. În special pentru francezi.

Serios vorbind, uneori palatul nostru nu prea arată ca un palat. Problema e că-i foarte mare și că nu-i chip să-l păstrezi curat. De mult tot ar vrea Itzpapalotl ca Yolcaut să angajeze o nepoată de-a ei ca s-o ajute la curățenie. Spune că e o persoană de încredere, dar Yolcaut nu mai vrea alte persoane în palatul nostru. Itzpapalotl se supără fiindcă palatul nostru are zece încăperi: a mea, a lui Yolcaut, a pălăriilor, cea pe care o folosesc Miztli și Chichilkuali, cea pentru afaceri a lui Yolcaut și alte cinci camere goale, pe care nu le folosim. În plus, ar mai fi bucătăria, sala fotografiilor, sala televizorului, sala filmelor, sala mea de jocuri, sala de jocuri a lui Yolcaut, biroul lui Yolcaut, sufrageria din interior, sufrageria de pe terasă, sufrageria mică, cinci băi pe care le folosim, două băi pe care nu le folosim, sala de sport, sauna și piscina.

Miztli spune că Yolcaut e un paranoic și că asta e o problemă. O problemă pentru curățenia palatului, dar și pentru odihna lui Miztli. Pentru că Miztli și Chichilkuali, împreună cu armele lor, se ocupă de protecția palatului nostru timp de douăzeci și patru de ore. Iar douăzeci și patru de ore înseamnă că uneori Miztli nu doarme și că alteori Chichilkuali nu doarme. Și asta în condițiile

în care avem un gard foarte înalt pentru protecție. Ca să nu mai spunem că deasupra acestui gard se află sticlă pisată și sârmă ghimpată, dar și o alarmă cu raze laser, care uneori face gălăgie când trece vreo pasăre prin apropiere. Și pe deasupra trăim și în plină pustietate.

În jurul palatului nostru se află o grădină uriașă. Are grijă de ea Azcatl, care e mut și e înconjurat toată ziua de zgomotul mașinărilor pe care le manevrează. Azcatl are mașini pentru tuns gazonul, mașini pentru tuns iarba și mașini pentru tuns arbori și arbuști. Dar principalul său vrăjmaș sunt buruienile. Iar adevărul e că Azcatl pierde la scor, pentru că grădina noastră e mereu plină de bălării. Evident, hipopotamii pitici din Liberia sunt mașinării silențioase care devorează buruienile. Asta se numește erbivor, un mâncător de ierburi.

Tot în grădină, cam în dreptul sufrageriei de pe terasă, se află cuștile cu animalele noastre. Dintre păsări, avem vulturi, șoimi și o colivie plină cu papagali și păsări colorate. Guacamayo și altele la fel. Dintre feline, avem un leu într-o cușcă și doi tigri în alta. Lângă tigri se află un spațiu unde vom pune cușca pentru hipopotamul nostru pitic din Liberia. În cușcă se va afla o baltă, dar nu va

fi o baltă adâncă, ci doar atât cât să se bălăcească în mocirlă. Hipopotamii pitici din Liberia nu sunt ca alți hipopotami, căroră le place să stea mult timp sub apă. De toate astea se va ocupa Itzcuahtli, care are grijă de animale: le dă de mâncare, le curăță cuștile și le dă medicamente când se îmbolnăvesc. Itzcuahtli ar putea să-mi povestească multe lucruri despre animale, cum să le vindeci și așa mai departe. Dar nu-mi povestește nimic: și el e mut.

Cunosc mulți muți, trei. Uneori, când le spun ceva, parcă ar vrea să vorbească și deschid gura. Dar rămân tăcuți. Muții sunt misterioși și enigmatici. Treaba e că dacă tacî nu poți să dai explicații. Mazatzin crede exact pe dos: spune că prin tăcere se pot învăța multe lucruri. Dar astea sunt idei din Imperiului Japoniei, care lui îi plac atât. Eu cred că cel mai enigmatic și mai misterios din lume trebuie să fie un mut japonez.

În anumite zile totul e nefast. Așa, ca azi, când m-a apucat iarăși durerea aia electrică de burtă. Sunt niște înțepături care se simt ca și cum te-ai

electrocuta. Odată am băgat o furculiță într-o priză și mi s-a electrocutat puțin mâna. Înțepăturile sunt cam la fel, doar că le simt în burtă.

Drept consolare, Yolcaut mi-a dăruit o pălărie nouă pentru colecția mea: un tricorn. Am multe tricornuri, unsprezece. Tricornurile sunt niște pălării în formă de triunghi care au o calotă foarte mică. Am tricornuri din țara Franța, din Regatul Unit și din țara Austria. Favoritul meu e un tricorn francez de la o trupă revoluționară. Cel puțin, așa scrie în catalog. Francezii îmi plac pentru că le iau regilor coroana înainte să le taie capul. Astfel, coroana nu pățește nimic și poți s-o păstrezi într-un muzeu din Paris sau poți s-o vinzi unei persoane care are mulți bani, așa, ca noi. Noul tricorn e din regatul Suediei și are trei biluțe roșii, câte una în fiecare vârf. Îmi plac mult tricornurile, fiindcă sunt pălării de soldați nebuni. Când îți pui unul îți vine să o iei la goană și să invadezi, de unul singur, regatul cel mai apropiat. Dar azi nu-mi vine să invadez țări, nici să pornesc războaie. Azi e o zi nefastă.

Pentru după-amiază Mazatzin nu mi-a dat teme și m-a lăsat pe mine să fac cercetări pe un subiect la alegere. E o chestie pe care o mai facem uneori, mai ales când mă îmbolnăvesc și nu pot să

mă concentrez. Am făcut o cercetare despre țara Liberia. Potrivit enciclopediei, țara Liberia a fost întemeiată în secolul al XIX-lea de către niște persoane care înainte lucraseră ca slavi în Statele Unite. Erău persoane afro-americane. Șefii lor i-au lăsat liberi și au plecat să trăiască în Africa. Problema e că acolo trăiau deja alte persoane, persoanele africane. Atunci persoanele afro-americane au făcut un guvern al țării Liberia, iar persoanele africane nu. De aceea o tot duc în războaie și se omoară. Și acum aproape toți mor de foame.

Se pare că țara Liberia e o țară nefastă. Și Mexicul e o țară nefastă. E o țară atât de nefastă, încât nu poți să faci rost de un hipopotam pitic din Liberia. În realitate, asta înseamnă să faci parte din Lumea a Treia.

Politicienii sunt persoane care fac afaceri grele. Și nu pentru că ar fi niște persoane emancipate, ci dimpotrivă. Așa zice Yolcaut, care pentru a câștiga milioane de pêsos nu are nevoie să repete de atâtea ori cuvântul „democrație“. Astăzi am cunoscut-o pe persoana paișpe sau cinșpe din câte cunosc și era un politician numit „guvernatorul“. A venit să cineze la noi la palat pentru că Cinteotl face un *pozole* verde succulent. Cinteotl e bucătăreasa palatului nostru și știe să prepare toate felurile

de *pozole* de pe lume, care sunt trei: cel verde, cel alb și cel roșu. Mie nu prea-mi place *pozole*, mai ales din cauza salatei verzi calde, care e ceva absurd. Salata verde e pentru salate și pentru sendvișuri. În plus, face *pozole* cu capete de porc: odată m-am apropiat să văd fiertura din oală și în ea pluteau dinți și urechi. Sordid. Mie îmi plac *enchiladas*, *quesadillas* și *tacos* ciobănești. Iar *tacos* ciobănești îmi plac fără ananas, pentru că ananasul cu *tacos* e tot o chestie absurdă. *Enchiladas* le mănânc cu puțin ardei iute, fiindcă altfel mă doare și mai tare burta.

Guvernatorul e o persoană despre care se presupune că guvernează persoanele care trăiesc într-un stat. Yolcaut zice că guvernatorul nu guvernează pe nimeni, nici măcar pe curva de maică-sa. Cu toate astea, guvernatorul e un domn simpatic, deși are o șuviță de păr alb pe mijlocul capului și nu și-o tunde. Eu m-am simțit foarte bine ascultând discuțiile dintre Yolcaut și guvernator. Dar guvernatorul nu. Avea fața roșie, parcă era gata să explodeze, pentru că eu mâncam niște *quesadillas*, în timp ce ei haleau *pozole* verde și discutau despre afacerile lor cu cocaină. Yolcaut i-a spus să stea liniștit, că eu eram mare, că noi eram o gașcă și că în găști adevărurile nu se ascund. Atunci

guvernatorul m-a întrebat câți ani am, iar când i-am spus a fost de părere că eram încă mic pentru treburile astea. În acel moment Yolcaut s-a supărat și i-a aruncat în față o grămadă de dolari pe care i-a scos dintr-o valiză. Erau mulți, cu miile. Și a început să strige la el:

— Taci dracului, guvernatoru' lu' pește! Ce mă-ta pricepi tu, cretinule? Ia-ți șpaga și vaea odată, hai, tâmpitule!

Apoi mi-a spus că pentru asta era afacerea noastră, să întreținem niște cretini. Fața guvernatorului s-a făcut și mai roșie, de data asta parcă i-ar fi explodat, nu alta, dar a început să râdă. Yolcaut i-a spus că dacă tot e așa de îngrijorat pentru mine, atunci mai bine să-mi facă făcut rost de un hipopotam. Guvernatorul a făcut o față care arăta că nu înțelege nimic, așa că i-am explicat că eu voiam un hipopotam pitic din Liberia, care e foarte greu de găsit fără să te duci în țara Liberia. Fața nu mai stătea să-i sară în aer. Ne-a întrebat: „Și de ce nu vă duceți în Liberia?” Yolcaut i-a răspuns imediat:

— Nu face pe prostul, guvernatorul.

Și atunci guvernatorul a spus: „Ei bine, s-ar putea face ceva.” Iar Yolcaut m-a mângâiat pe creștet cu degetele lui pline de inele de aur cu diamante.

— Vezi, Tochtli, Yolcaut întotdeauna reușește.

La drept vorbind, uneori Mexicul e o țară magnifică, în care se pot face afaceri foarte bune. Sau, uneori Mexicul e o țară nefastă, dar uneori e și o țară magnifică.

O melodie care mă încântă e *Regele*. A fost chiar prima melodie pe care am învățat să o cânt pe de rost. Cu toate că pe atunci eram foarte mic și încă nu aveam o memorie fulminantă. Cîstit vorbind, nu o știam foarte bine, dar inventam părțile pe care le uitam. Chestia e că versurile cântecului ăstuia pot fi făcute să rimeze foarte ușor. De exemplu: „a rima“ și „a mima“ rimează. Dacă schimbi un cuvânt cu altul nu-și dă nimeni seama. La *Rege* îmi place partea aia unde zice că nu am nici tron, nici regină, nici pe nimeni care să mă întrețină, dar continui să fiu rege. Acolo se explică foarte bine lucrurile de care e nevoie ca să fii rege: să ai un tron, o regină și pe cineva care să te întrețină. Deși atunci când cânti cântecul nu ai nimic din toate astea, nici măcar bani, dar ești rege, fiindcă vorba ta e lege. De fapt, în melodie

e vorba despre cum să fii bărbat. Uneori bărbatilor nu le e frică și de-aia sunt bărbați. Dar tot uneori bărbații nu au nimic și continuă să fie regi, pentru că sunt bărbați.

Cea mai bună treabă când ești rege e că nu trebuie să muncești. Nu trebuie decât să-ți pui coroana și gata, persoanele din regatul tău îți dau bani, milioane. Eu am o coroană, deși nu pot să mi-o pun chiar în fiecare zi. Yolcaut m-a lăsat să mi-o pun doar de patru ori. O ținem la păstrare într-un seif, împreună cu toate comorile noastre. Coroana nu e din aur, fiindcă era a unui rege din Africa, iar în Africa toți sunt săraci, până și regii. Țara Liberia se află în Africa. Partea bună e că Mexicul nu se află în Africa. Ar fi nefast dacă Mexicul s-ar afla în Africa. Coroana e din alte metale și diamante. Ne-a costat o grămadă de bani deoarece ca să fii rege în Africa trebuie să omori multă lume. E ca o competiție: ia coroana cel care a reușit să acumuleze cele mai multe cadavre. Mazatzin zice că și în Europa e la fel. Și subiectul ăsta îl înfurie și îl face să țină discursuri. Mazatzin în vârful muntelui nu a avut inspirație ca să scrie o carte, dar i-a venit inspirația cu discursurile, pe care le ține tot timpul. Zice:

— Europa este cocoțată pe un munte de cadavre, Usagi, prin Europa curg râuri de sânge.

Când stăm de vorbă despre lucrurile astea se vede că Mazatzin îi urăște pe spanioli și uneori chiar și pe francezi. Pe toți europenii. Jalnic. Eu cred că francezii sunt persoane bune fiindcă au inventat ghilotina. Și spaniolii sunt clienți buni pentru afacerile lui Yolcaut. Dar cei mai buni clienți sunt americanii. Mexicanii nu sunt clienți buni pentru Yolcaut, pentru că Yolcaut nu vrea. Unul dintre cadavrele pe care le-am cunoscut era al unui paznic care înainte făcea ce face acum Chichilkuali, dar care se gândise să se apuce de afaceri în Mexic. Yolcaut nu vrea să-i otrăvească pe mexicani. Mazatzin zice că asta înseamnă să fii naționalist.

Persoana cea mai mută pe care o cunosc e Quecholli. Miztli o aduce la noi la palat de două sau de trei ori pe săptămână. Quecholli are picioarele foarte lungi, după Cinteotl cam atât de lungi: un metru și jumătate. Miztli zice altceva, o chestie enigmatică:

— Nouăzeci șaiszeci nouăzeci, nouăzeci șaiszeci nouăzeci.

„E un secret“, îmi spune pe șest. Tot ce are legătură cu Quecholli e un secret. Se plimbă prin palat fără să se uite la nimeni, fără să facă zgomot, mereu lipită de Yolcaut. Uneori dispar și apar iarăși, foarte misterios. Asta durează ore întregi, toată ziua, până când Quecholli pleacă. Apoi, în altă zi, Miztli o aduce din nou și iarăși încep secretele și disparițiile.

Momentul cel mai enigmatic e atunci când ne așezăm cu toții la masă pe terasă: Yolcaut, Quecholli, Mazatzin și cu mine. Prima dată Mazatzin a întrebat-o pe Quecholli dacă era din León sau din Guadalajara sau de unde. Quecholli nu a apucat să zică nimic. S-a uitat o clipă la Mazatzin și atunci Yolcaut a țipat că era de la Cățeaua leșinată. Cățeaua leșinată e aproape de San Juan, pe marginea șoselei. La intrare e un gard cu o firmă pe care scrie: „La Cățeaua leșinată“.

De asemenea, pare că Quecholli e oarbă, fiindcă aproape niciodată nu-ți dai seama încotro se uită. Dar nu e oarbă: am surprins-o când se uita la pălăriile mele. Altă chestie ciudată e că mănâncă doar salate. Preferata ei e salata de lăptuci, roșii, broccoli, ceapă și avocado. La sfârșit îi adaugă

lămâie și sare cu degetele alea atât de slăbănoage și lungi pe care le are. Și pline de inele. Dar inelele lui Quecholli sunt subțirele și micuțe, nu ca ale lui Yolcaut, care sunt groase și au niște diamante uriașe. Ea nu-i milionară, așa, ca noi.

La masă, Yolcaut și Mazatzin discută despre politicieni. E o sporovăială distractivă pentru că Yolcaut râde mult și îi spune lui Mazatzin că-i un biet inocent. Mazatzin nu râde așa de mult, deoarece consideră că guvernul ar trebui să fie cu politicienii de stânga. Zice așa: „Dacă ar guverna stânga, nu s-ar întâmpla așa ceva.“ Și Yolcaut râde și mai tare. În unele zile, Mazatzin îi spune nume de politicieni, iar Yolcaut, în funcție de nume, îi răspunde:

— Ahaaaa.

Sau:

— Tṭṭṭ-ṭṭṭ.

Uneori Mazatzin se miră și râde în timp ce spune „știam eu, știam eu“. Alteori strigă „nu-i adevărat, nu-i adevărat“, iar Yolcaut îi pune că-i un biet inocent.

În timp ce Quecholli își mănâncă salatele, noi ceilalți mâncăm bunătățile pregătite de Cinteotl. Mazatzin le adoră. După ce termină, o strigă pe Cinteotl și îi spune că a fost cel mai bun *mole* din

viața lui, asta dacă am mâncat *mole*, sau cea mai bună *tampiqueña* din viața lui, sau ce-o mai fi. Jalnic. Yolcaut crede că Mazatzin suferă de foame genetic. Quecholli, care-i mută, nu zice nimic. Mazatzin zice că e vegetariană. Eu spun că e la fel ca hipopotamii pitici din Liberia, o erbivoră. Dar hipopotamilor pitici din Liberia nu le place salata cu lăptuci, le place cu lucernă. Dacă Quecholli n-ar fi mută, aş întreba-o care e părerea ei despre salata verde caldă din *pozole*.

Astăzi la știri au anunțat așa: La grădina zoologică din Guadalajara, tigrii au mâncat-o cu totul pe o doamnă, mai puțin piciorul stâng. Poate că piciorul stâng nu era o parte foarte succulentă. Sau poate că tigrii se săturaseră. Eu nu am fost niciodată la grădina zoologică din Guadalajara. Odată l-am rugat pe Yolcaut să mă ducă, dar în loc să mă ducă a adus mai multe animale la palat. Asta a fost atunci când mi-a cumpărat leul. Și mi-a spus ceva despre un domn care nu putea să se ducă la un munte și atunci muntele venea el. Doamna mâncată era directoarea grădinii zoologice și avea doi copii, un soț și un prestigiu internațional. Bun cuvânt, „prestigiu“. Au spus că s-ar putea să fie despre o sinucidere sau despre un asasinat, pentru că ea nu intra niciodată în cușca tigrilor. Noi nu

ne folosim tigrii pentru sinucideri sau asasinate. Asasinatele le comit Miztli și Chichilkuali cu găuri de glonț. Sinuciderile nu știu cum le facem, dar nu le facem cu tigri. Pe tigri îi folosim ca să mănânce cadavrele. Și tot pentru asta îl folosim și pe leul nostru. Deși cel mai mult îi folosim ca să-i privim, fiindcă sunt niște animale așa de puternice și de bine proporționate, că-i o plăcere să te uiți la ele. Asta probabil datorită alimentației sănătoase. E clar că eu nu ar trebui să știu chestiile astea, fiindcă sunt secrete pe care și le spun noaptea Miztli și Chichilkuali. Dar chiar cred că mă pricep la asta, adică să descopăr secrete.

La sfârșitul reportajului, domnul de la știri s-a întristat și i-a urat doamnei de la grădina zoologică să se odihnească în pace. Ce prostie. În momentul ăla ea se afla în burta tigrilor. Plus că avea să rămână acolo până își terminau tigrii digestia, fiindcă o să sfârșească prin a fi transformată în caca de tigru. Să se odihnească în pace, pe naiba. Poate să i se odihnească în pace piciorul stâng.

Yolcaut s-a uitat cu mine la știrea aia și, după ce s-a terminat, mi-a spus lucruri enigmatice. Mai întâi mi-a zis:

— Ahhh, au sinucis-o.

Iar apoi, după ce a terminat de râs:

— Gândește-te la ceva rău și precis o să se întâmple.

Uneori Yolcaut vorbește în fraze enigmatice și misterioase. Iar atunci când face asta, degeaba îl întreb ce-a vrut să zică, pentru că niciodată nu îmi răspunde. Vrea să rezolv eu enigma. Înainte de culcare am căutat în dicționar cuvântul „prestigiu”. Am înțeles că prestigiul este atunci când lumea are o părere bună despre tine, crede că ești cel mai tare. Atunci ai prestigiu. Jalnic.

Azi mă plictisesc de moarte fulminant. Mă plictisesc fiindcă nu ies din palat și pentru că fiecare zi e la fel ca următoarea.

Mă trezesc la opt, mă spăl și iau micul dejun.

De la nouă la unu am cursuri cu Mazatzin.

Mă joc pe playstation de la unu la două.

De la două la trei mâncăm.

De la trei la cinci îmi fac temele și cercetarea liberă.

De la cinci la opt fac tot ce am chef.

La opt cinăm.

De la nouă la zece mă uit la televizor cu Yolcaut, iar apoi, de la zece, mă duc la mine în cameră să citesc dicționarul și să mă culc.

A doua zi, la fel. Sâmbetele și duminicile sunt mai rele, fiindcă toată ziua aștept să văd ce îmi mai trece prin cap: să vizitez animalele, să mă uit la filme, să discut chestii secrete cu Miztli, să mă joc pe playstation, să-mi curăț pălăriile, să mă uit la televizor, să fac o listă cu lucrurile pe care vreau să mi le cumpere Miztli... Uneori e distractiv, dar alteori, la fel, e nefast. Din cauza paranoiei lui Yolcaut au trecut multe zile de când n-am mai ieșit din palat, unsprezece.

Totul a început atunci când au arătat la știri soldații care căutau droguri. Chichilkuali i-a spus lui Yolcaut:

— Șefule, probleme...

Yolcaut i-a zis să nu fie tâmpit. A doua zi au spus la televizor că niște domni aflați într-o închisoare din Mexic fuseseră trimiși pe nepusă masă într-o închisoare din țara Statele Unite. Yolcaut a devenit foarte atent la știre și chiar mi-a cerut să tac din gură. La televizor citeau o listă cu numele acelor domni care acum trăiau în închisoarea din țara Statele Unite. După ce s-a terminat știrea,

Yolcaut a rostit una din propozițiile lui enigmatice și misterioase. A zis:

— Am îmbulinat-o.

O formulare cu totul enigmatică, fiindcă până și Chichilkuali a rămas fără glas, cu o mutră care încerca parcă să descifreze misterul.

De atunci, la televizor se arată cadavre în fiecare zi. Au apărut: cadavrul de la Zoo, cadavrele polițiștilor, cadavrele traficantilor de droguri, cadavrele militarilor, cadavrele politicienilor și cadavrele unor bieți inocenți. Guvernatorul și domnul președinte au apărut la televizor ca să le spună tuturor mexicanilor și mexicancelor să nu-și facă griji, să stea liniștiți.

Nici Yolcaut n-a ieșit din palat. Stă și vorbește la telefon ca să dea ordine. Miztli și Chichilkuali au ieșit însă din palat. Miztli zice că pe-afară e o harababură ceva de speriat. Chichilkuali spune că sunt o groază de probleme. Yolcaut vrea să plecăm în vacanță o vreme, într-un loc îndepărtat, pentru protecție. M-a întrebat unde aș vrea să merg și mi-a promis că ne ducem unde-i spun eu. Mazatzin mi-a recomandat să-i cer să plecăm în Imperiul Japoniei. Dacă ne-am duce acolo, am putea să cunoaștem un japonez mut. Dar eu vreau

să merg în țara Liberia ca să fac safari și să capturez un hipopotam pitic din Liberia.

Mazatzin mi-a citit fragmente dintr-o carte futuristă veche. E o carte pe care a scris-o un domn cu mulți ani în urmă imaginându-și epoca în care trăim acum. Uite-așa, e foarte distractiv, pentru că scriitorul ghicește multe lucruri care se întâmplă în zilele noastre, cum ar fi implantul de păr sau clonarea. Dar Mazatzin crede că e mai distractiv datorită lucrurilor pe care scriitorul nu le-a ghicit, cum ar fi chestia cu pălăriile. În carte toate persoanele poartă pălării. Lui Mazatzin i se pare foarte caraghios că scriitorul a fost în stare să-și închipuie chestii grele și nu a putut să-și imagineze că lumea n-o să mai poarte pălării. Și mi-a spus că asta-i ca și cum am purta toți acum pălării de călăreț cu borurile foarte largi. Săracul Mazatzin. E drept că cei culți știu multe lucruri din cărți, dar nu știu nimic din viață. Aia n-a fost o greșală a scriitorului. A fost o greșală a umanității.

Eu am multe pălării cu borurile foarte largi, „pălării de călăreț”¹, șase.

Una dintre ele e o pălărie faimoasă pentru că a fost purtată de un călăreț într-un film foarte vechi. Pălăria mi-a făcut-o cadou Yolcaut anul trecut, de ziua mea, iar apoi ne-am uitat la film ca s-o vedem. În film e vorba despre doi călăreți care se luptă pentru o femeie. E un film foarte absurd. În loc să se lupte cu gloanțe, cei doi se luptă cu melodii. Și nici măcar nu sunt cântece pentru bărbați, așa, ca *Regele*. Eu nu înțeleg chestia asta: dacă sunt călăreți și bărbați, de ce se apucă să cânte melodii de dragoste de parc-ar fi doi poponari? Poate că tocmai de-aia nimeni nu mai vrea să poarte pălării, fiindcă persoanele făceau lucruri absurde, cum ar fi să poarte pălării de călăreți și să fie poponari. Și-atunci pălăriile și-au pierdut prestigiul. În film, la sfârșit, cei doi rămân foarte mulțumiți, fiecare cu altă femeie.

¹ *Sombrero de charro* (sp.) — „pălărie de călăreț”, pălărie mexicană artizanală, generic cunoscută și în română ca „sombrero”, cu borurile extrem de largi, mult mai ample decât cea americană de tip „cowboy”; reprezintă o emblemă a portului tradițional mexican alături de costumele adesea la fel de pline de fireturi și de broderii ale călăreților mexicani.

Devin chiar prieteni și trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți, totul e foarte absurd.

Problema cu filmul ăla e că-i favoritul lui Yolcaut și că mă obligă să mă uit cu el de câte ori i se năzărește. L-am văzut de foarte multe ori, de cel puțin douăzeci. L-am învățat pe de rost fără să vreau. Partea cea mai slabă e când unul dintre călăreți se duce la fereastra unei femei și îi spune chestii de dragoste. Îi spune: „Ochii tăi sunt ca lumina stelelor, doi luceferi care îmi luminează întunericul. Știu că nu te merit, dar fără tine viața e un chin, e o veșnică moarte.“ Jalnic.

O altă pălărie de călăreț pe care o am e cadou de la Miztli tot de ziua mea, anul trecut. Ziua mea de anul trecut a fost nefastă. Mi-au dăruit atâtea pălării de călăreț, de parcă aș fi fost vreun naționalist. Pălăria astalaltă a fost făcută în localitatea de unde e Miztli, care, după el, e un orașel de călăreți. Dar nu-i adevărat. Într-un orașel de călăreți trebuie să existe cel puțin o mie de călăreți. Odată, demult, Miztli m-a dus în orașelul lui, și nu am văzut niciun cal. Și erau zero persoane care purtau pălării de călăreț, zero. Ce-i drept, existau multe magazine cu pălării de călăreț și chestii pentru cai. Un magazin se numea *Călărețul*, altul, *Lumea Călărețului*, altul, *Lucruri de Călăreț* și

altul, *La Micul Călăreț*. Dar nu existau călăreți, erau doar persoane care făceau fotografii și cum-părau brelocuri și ilustrate.

Singurul călăreț pe care l-am văzut era o sta-tuie la intrarea în orașel. Era un călăreț suspect, fiindcă părea că face balet de parc-ar fi fost po-ponar. Și nici măcar nu avea pălărie. Miztli mi-a zis că i se furase, că într-o zi, de dimineață, călă-rețul apăruse fără pălărie. Hoțul trebuie să fi fost din ăia care cred că un călăreț nu trebuie să fie poponar.

În orice caz, Miztli era foarte încântat să-mi arate orașelul său așa-zis „de călăreți”. Jalnic. Pe bune, cele mai multe chestii care se găseau în orașel erau bisericile. Erau atâtea biserici, că, în loc să fie un orașel de călăreți, era un orașel de preoți. Chestia asta îl distra foarte tare pe Miztli. Mi-a spus că așa e, că-i un orașel de preoți, dar de preoți virili. Iar apoi mi-a arătat un băiețel care mergea pe stradă și mi-a zis:

— Uite, uite, ăla-i băiatul domnului episcop.

Problema cu pălăriile de călăreț e că sunt doar pentru călăreți. Chestia e că au borurile foarte late, ba chiar se poate să aibă borurile mai late decât orice altă pălărie care există pe lume. Eu cred că dacă ar exista o pălărie cu boruri mai largi

nu ar mai putea fi numită pălărie. Ar fi o umbrelă de soare.

Dacă nu ești călăreț și îți pui o pălărie de călăreț, poți să ametești și să cazi. Apoi, odată pusă pe cap pălăria de călăreț, e foarte greu să te mai ridici. Unii își pun pălării de călăreț și o iau razna. Dar nu în așa hal încât să invadeze alte țări, cum se întâmplă cu tricornul. De fapt, doar cât să tragă gloanțe spre cer și să strige sloganuri naționaliste.

În schimb, călăreții nu cad și nici n-o iau razna. Ei rămân la umbra pălăriilor lor de călăreț, foarte misterioși și enigmatice.

Cine știe de ce anume se ascund călăreții.

Cine știe ce-or pune la cale.

Azi la televizor s-a vorbit despre un cadavru enigmatic: i se tăiase capul, și nici măcar nu era vorba despre un rege. Și se pare că nici nu a fost mâna francezilor, căroră le place așa de mult să taie capete. Francezii pun capetele într-un coș după ce le taie. Am văzut într-un film. La ghilotină, așază un coș chiar sub capul regelui. Apoi francezii lasă să cadă lama, iar capul tăiat al regelui cade în coș. De-aia îmi place de francezi, fiindcă sunt așa de delicați. În afară de faptul că îi scot coroana regelui ca să nu se strice, se îngrijesc să nu le scape capul când se rostogolește. Apoi

francezii îi dau capul unei doamne ca să plângă. Unei regine sau prințese ori așa ceva. Jalnic.

Noi, mexicanii, nu folosim coșuri pentru capetele tăiate. Noi așezăm capetele tăiate într-o cutie de brandy vechi. Părea să fi fost ceva foarte important, fiindcă domnul de la știri repeta întruna că acel cap fusese trimis într-o cutie de brandy vechi. Capul era de la un cadavru al unui polițist, un șef al polițiștilor, sau așa ceva. Nimeni nu știe unde se află celelalte părți ale cadavrului.

La televizor au arătat o fotografie a cadavrului, și pe bune că avea o freză tare urâtă. Avea părul lung și niște meșe vopsite blond, jalnic. Uite, și de-aia sunt bune pălăriile, ca să ascundă părul. Nu doar când ai o freză urâtă, ci pentru că e mai bine să-ți ascunzi mereu părul, chiar cu freze așa-zise frumoase. Părul e o parte moartă a corpului. De exemplu, când îți taie cineva părul nu doare. Și nu doare fiindcă e mort. Când te trage de el, atunci doare, dar ce te doare nu e părul, ci pielea capului. Am studiat asta în cadrul temelor de cercetare liberă cu Mazatzin. Părul e ca un cadavru pe care-l porți pe cap cât timp ești viu. În plus, e un cadavru fulminant, care crește și tot crește fără oprire, ceea ce-i foarte sordid. Poate că după ce te transformi în cadavru părul nu mai e sordid, dar

nu și înainte. Asta-i partea bună la hipopotamii pitici din Liberia, că sunt pleșuvi.

De-aia eu nu am păr. Yolcaut mi-l rade cu o mașină când începe să crească. Mașina e la fel ca mașinile de tuns iarba ale lui Azcatl, dar mică. Și părul e ca buruienile pe care trebuie să le stârpești. Uneori Yolcaut se supără fiindcă îi cer să mă radă foarte des. Hotărât lucru, chelioșii sunt niște persoane foarte norocoase.

Iată lucrurile care pot fi ascunse sub o pălărie de detectiv: părul, un pui de iepure, un pistol mititel cu gloanțe minuscule și un morcov pentru puiul de iepure. Pălăriile de detectiv nu sunt bune ca ascunzătoare. Dacă ai nevoie de o pușcă cu gloanțe uriașe, nu încape. Cele mai bune pălării ca să ascunzi lucruri sunt pălăriile cu calotă înaltă, cum sunt cele ale vrăjitorilor. În schimb, pălăriile de detectiv sunt bune ca să rezolvi enigme și mistere. Eu am multe pălării de detectiv, trei. Mi le pun de câte ori descopăr că se petrec lucruri misterioase în palat. Și încep să fac cercetări, discret. Nu e vorba de cercetările libere pe care le fac cu Mazatzin, fiindcă pe alea le fac din cărți. În cărți nu apar lucruri din prezent, doar cele din trecut sau din viitor. Asta-i un mare defect al cărților. Cineva ar trebui să inventeze o carte care

să-ți spună ce se întâmplă în acest moment, în timp ce citești. Trebuie să fie mai greu de scris decât cărțile futuriste care ghicesc viitorul. De-aia nu există. Și atunci trebuie să cercetezi realitatea.

Astăzi Miztli și Chichilkuali au făcut chestii misterioase, cum ar fi că au umplut o camionetă cu niște cutii pe care le tot scoteau dintr-una dintre acele camere goale pe care nu le folosim. După ce au plecat, mi-am pus o pălărie de detectiv și am descoperit una dintre enigmele lui Yolcaut. Camerele goale pe care nu le folosim sunt mereu încuiate, dar azi au lăsat una descuiată. Prin urmare, nu avem cinci camere goale pe care nu le folosim, ci doar patru, sau niciuna: una dintre camerele goale pe care nu le folosim este, de fapt, camera pistoalelor și a puștilor.

Pistoalele sunt ascunse în sertare și puștile sunt ascunse într-un dulap. Nu am avut timp să le număr, fiindcă nu voiam să mă prindă Yolcaut, dar trebuie că avem cel puțin o mie de pistoale și cam cinci sute de puști. Avem de toate mărimile, avem chiar și o pușcă cu gloanțe uriașe. Și-atunci mi-am dat seama că Yolcaut și cu mine jucam greșit jocul acela cu gloanțele: cu o împușcătură din pușca aia devii sigur cadavru, nu mai contează unde te nimerește, mai puțin în păr, care e deja

mort. Jocul cu împușcăturile ar trebui să îl jucăm spunând care-i numărul împușcăturilor, partea corpului și mărimea glonțului. Nu-i totuna un orificiu mic, pe unde tot sângele s-ar scurge în cinci zile, cu o gaură uriașă, pe unde i-ar lua doar cinci secunde. Am găsit și un pistol mititel cu gloanțe așa de mici, că nici dacă îți trage în inimă vreo șaptezeci de împușcături nu ajungi cadavru.

Dacă aș fi știut ce aveam să gălesc în camera cu pistoale și puști nu mi-aș fi pus pălăria de detectiv. Mi-aș fi pus pălăria cu calota cea mai înaltă din colecția mea de pălării, una în care ar fi încăput vreo șase sau șapte iepuri. Mi-ar fi plăcut să iau pușca aia cu gloanțe uriașe, s-o ascund sub pălărie, dar nu am reușit să iau decât pistolul mititel cu gloanțe minuscule. Nefast. Însă cel mai nefast dintre toate a fost să descopăr că Yolcaut mă minte în privința camerelor pe care le ținem goale, când, de fapt, sunt camere cu pistoale și puști. Într-o gașcă nu se umblă cu minciuni. Într-o gașcă e vorba despre solidaritate, despre protecție, și nu despre ascunderea adevărilor. Cel puțin așa susține Yolcaut, dar e un mincinos. Cred că nici măcar n-o să am parte de un hipopotam pitic din Liberia. Nici n-o să merg în țara Liberia. Și alea trebuie să fie tot niște minciuni de-ale lui Yolcaut.

Când nu mai suport durerile de burtă, așa, ca astăzi, Cinteotl îmi face un ceai de mușețel. Uneori mă doare așa de tare, că mă bufnește plânsul. Dar de obicei sunt ca niște cârcei, deși pe cele mai rele le simt ca pe un gol care crește și tot crește și am impresia că o să-mi explodeze burta. Când mă doare așa, plâng de fiecare dată, dar nu sunt ponar. Când ești bolnav ai voie să plângi, așa mi-a zis Yolcaut.

Cinteotl are un sertar plin cu ierburi pentru vindecarea bolilor. Are mușețel pentru burtă, tei pentru nervi, frunze de portocal pentru dietă, floarea pasiunii pentru nervi, floare de portocal pentru digestie, valeriană pentru nervi și o grămadă de alte ierburi. Multe pentru nervi. Lui Yolcaut nu-i place ceaiul, zice că e o băutură pentru fricoși.

Înainte, Yolcaut prefera ca Miztli să-l aducă pe doctor când mă durea tare burta. Doctorul era bătrânel și îmi dădea dulciuri din tamarin fără știrea lui Yolcaut. Eu nu am voie tamarin. Și nici ardei iute. După părerea doctorului, eu nu sunt bolnav de burtă, ci de psihologie.

Treaba cea mai bună cu doctorul era că spunea niște povești foarte distractive despre extraterestri. Odată, extraterestrii au venit în León cu nava

lor spațială. Au ajuns într-un lan de porumb ca să ia plante și animale. În locul pe care a aterizat nava au lăsat o urmă de arsură unde nu a mai crescut nimic, nici măcar iarbă. Deși de atunci au trecut mulți ani, mai mult de patru, cred. Altă dată, extraterestrii au venit să răpească o fetiță. Și altă dată au zburat peste Aguascalientes o oră întreagă.

Doctorul nu mai vine pentru că Yolcaut s-a certat cu el. Miztli zice că odată doctorul i-a spus lui Yolcaut că, de fapt, eu nu eram bolnav de burtă, că aveam durerile alea fiindcă nu aveam mamă, că eu aveam nevoie de un doctor psiholog. Se pare că asta se cheamă să ai o suferință psihosomatică, care înseamnă că boala e de la minte. Dar eu nu sunt bolnav de minte, pe mine nu m-a durut niciodată creierul.

E scandal mare la televizor pentru că au arătat poza cu capul retezat al polițistului. Dar nu din cauza frezei. Scandalul e așa: unii sunt de părere că la televizor nu trebuie arătate imagini cu capete tăiate. Nici cu cadavre. Alții sunt de părere că da, că toată lumea are dreptul să vadă adevărul. Yolcaut

râde de scandalul ăsta și zice că astea-s tâmpenii cu care lumea își pierde vremea. Eu nu zic nimic. Deși cred că astea nu-s deloc tâmpenii. Yolcaut crede că sunt tâmpenii pentru că pe el îl lasă rece adevărurile și minciunile. Am fost cât pe ce să-i spun că într-o gașcă trebuie să nu minți, dar mi-am ținut gura. Până la urmă, am devenit un mut. Și nu mi-am mai spus nici Tochtlî.

Acum mă cheamă Usagi și sunt un mut japonez. Abia de vreo șapte ore m-am transformat într-un mut și deja am devenit o enigmă și un mister. Toți vor să afle de ce nu vorbesc și să mă scape de muțenie. Cinteotl mi-a făcut un ceai din niște ierburi care aveau un gust groaznic, chipurile ca să-mi vindece gâtulejul. Yolcaut crede că sunt mut pentru că nu mi-a făcut el rost de hipopotamul pitic din Liberia și îmi tot spune că trebuie să am răbdare. Dar nu de-aia am devenit eu mut, ci din cauza minciunilor lui Yolcaut.

Acum nu pot să explic nimănui de ce sunt mut. Muții nu dau explicații. Sau le dau cu mâinile. Eu nu cunosc limbajul mâinilor pe care-l folosesc muții, așa că sunt mut la pătrat. Mazatzin mi-a cerut să ne vorbim prin scris. Iar atunci m-am hotărât să rămân surd și, de asemenea, mut în scris. Ca să rămâi surd nu ai decât să-ți reamintești

un fragment dintr-un cântec și să ți-l repeți în minte fără încetare. Eu mi-am ales o bucată din *Regele*, acolo unde zice să plââângi și iar să plââângi, să plââângi și iar să plââângi, să plââângi și iar să plââângi. Cu scrisul e mai ușor, trebuie doar să fii analfabet: în loc să scrii cuvinte, te apuci să faci desene sau, și mai bine, mâzgăleli. Așa că acum sunt surd și mut la cub.

Azi mi-am pus o pălărie de samurai japonez. În ea am pistolul mititel cu gloanțe minuscule. Șșșșș...

Noi, iepurii, facem caca în biluțe.

Niște biluțe perfecte și rotunde, ca muniția de pistoale.

Cu pistoalele, noi, iepurii, tragem gloanțe de căcățel.

Doi

În avionul care zbura spre Paris, Franklin Gómez mi i-a arătat pe francezi. Francezii sunt la fel ca noi și nu au două capete, nici nimic de genul ăsta. De-aia sunt emancipați: pentru că, deși sunt ca noi, au inventat totuși ghilotina. Noi, în schimb, folosim macete la tăiatul capetelor. Diferența dintre ghilotină și macetă e că ghilotina e fulminantă. Dacă folosești ghilotina, tai un cap dintr-o singură lovitură. În timp ce, dacă folosești maceta, ai nevoie de multe lovituri, de cel puțin patru. În plus, cu ghilotina tăietura e curată, nici măcar nu stropești cu sânge.

Desigur, Franklin Gómez a devenit Franklin Gómez abia ieri pe aeroport. Așa scrie în pașaportul lui din țara Honduras: Franklin Gómez. Până atunci au fost probleme pentru că Franklin Gómez nu voia să fie Franklin Gómez. Până când

Winston López l-a convins. Franklin Gómez credea că numele ăsta e suspect și că nu i-ar permite să călătorească. Atunci Winston López i-a arătat rubrica de sport din ziar. Cu o zi înainte, Mexicul și țara Honduras jucaseră un meci de fotbal. Ca să-l convingă pe Franklin Gómez să se transforme în Franklin Gómez, Winston López i-a citit lista echipei țării Honduras: Asthor Henríquez, Maynor Figueroa, Junior Izaguirre, Wilson Palacios, Eddy Vega, Wilmer Velásquez, Milton Núñez... Îndoielile lui Franklin Gómez au continuat, spunând că o călătorie a unor hondurieni la Monrovia ar fi foarte suspectă. Atunci Winston López l-a întrebat cui naiba îi pasă pe lumea asta de Honduras sau de Liberia, și totul s-a aranjat.

Winston López mi-a repetat de vreo zece ori că trebuia să învăț numele pe de rost și că n-aveam voie să mă încurc. Suntem: Winston López, Franklin Gómez și Junior López. Dacă greșesc, nu vom putea să ajungem până la Monrovia. Dar eu am o memorie foarte bună, sigur o să ajungem. Mie mi-a căzut să fiu Junior López, deși Franklin Gómez îmi spune J. R. Winston López i-a zis să se lase de tâmpenii, dar Franklin Gómez crede că avem nevoie de naturalețe. Naturalețea te ajută să

minți și să păcălești cum trebuie. Yolcaut știe multe despre naturalețe: cu multă naturalețe spune că e goală camera cu pistoale și cu puști. Dar astea sunt întâmplări de care au avut parte Tochtli și Usagi, care sunt muți, însă nu și Junior López.

De la Paris am mai avut nevoie de două avioane ca să ajungem la Monrovia. Un avion care să ne ducă din Europa în Africa și altul care să ne ducă din Africa la Monrovia. Winston López spune că e la fel de greu să ajungi la Monrovia pe cât e să ajungi cu vaporul la Lagos de Moreno. Lagos de Moreno e orașelul lui Miztli și nu are nici lacuri*, nici călăreți. Are mulți popi și un râu împuțit și micuț, pe care nu poate să treacă nici măcar o șalupă. Franklin Gómez zice că drumul până la Monrovia e la fel de greu ca drumul de la o țară din Lumea a Treia către o altă țară din Lumea a Treia.

Franklin Gómez vine cu noi la Monrovia pentru că știe franceză și engleză. Monrovia e capitala țării Liberia, unde trăiesc hipopotamii pitici din Liberia și unde monroviienii vorbesc engleză. În avionul de la Paris, Franklin Gómez a vorbit în franceză cu slujnicele franțuzoaice ale

¹ *lagos* (sp.) — „lacuri“.

avionului. Și le-a tot băut șampania francezilor. Winston López i-a spus să profite de clasa business, care nu e pentru muritorii de foame așa, ca el. Slujnicele franțuzoaice ale avionului rosteau litera „r” foarte ciudat, de parcă le-ar fi durut gâtul sau de parcă ar fi avut „r”-ul înțepenit în gâtulej. Jalnic. Poate că pe francezi îi doare gâtul pentru că le-au tăiat capetele regilor.

Când am aterizat la Paris, Franklin Gómez s-a emoționat și a spus că ajunseserăm pe pământul libertății, fraternității și egalității. Ca să ai toate astea se pare că ajută să tai capetele de regi. Dar Winston López i-a spus:

— Franklin, nu fi tâmpit.

Primul lucru pe care l-am făcut la Monrovia a fost să găsim un ghid monrovia. Pe ghidul nostru monrovia îl cheamă John Kennedy Johnson și vorbește în engleză cu Franklin Gómez. Un ghid monrovia folosește la trei lucruri: să nu te pierzi prin Monrovia, să nu fii ucis în Monrovia și să găsești hipopotamii pitici din Liberia. Pentru toate astea ne ia mulți bani, cred că milioane de

dolari. Dar se pare că nici măcar în Liberia nu e ușor să găsești hipopotami pitici din Liberia. John Kennedy Johnson spune că hipopotamii pitici din Liberia sunt pe cale de dispariție. Dispariția e atunci când mor toți, și nu e vorba doar despre hipopotamii pitici din Liberia. Dispariția e valabilă pentru toate ființele vii care pot să moară, inclusiv pentru niște hondurieni așa, ca noi.

Treaba bună e că, atunci când ești pe cale de dispariție, încă nu mor toți, doar majoritatea. Dar sunt puțini hipopotami pitici din Liberia care mai sunt în viață, o mie sau maximum două mii. Și mai e o problemă: trăiesc ascunși prin păduri. Și pe deasupra nici nu trăiesc în turme, ci sunt solitari și umblă câte doi sau câte trei. Pentru asta l-am angajat pe John Kennedy Johnson, ca să găsească animale greu de găsit. Clienții lui John Kennedy Johnson vor să organizeze vânători de animale. John Kennedy Johnson îi duce acolo unde se află animalele și vânătorii le ucid cu împușcături. Apoi vânătorii taie capetele animalelor și le iau cu ei ca să le atârne ca decor deasupra șemineului de la ei de-acasă. Iar din blană își fac un covoraș pe care să-și șteargă picioarele. Noi nu vrem să-i omorâm pe hipopotamii pitici din

Liberia cu împușcături. Noi vrem doar să capturăm unul sau doi ca să-i luăm să trăiască la noi la palat.

Ca să facem cum trebuie acest safari, John Kennedy Johnson ne-a recomandat să dormim cu orarul pe dos. Zice că e cel mai bine dacă vrem să avem energie pentru căutarea hipopotamilor pitici din Liberia. Orarul pe dos înseamnă să dormi ziua și să stai treaz noaptea. Treaba e că-i mai ușor să dai de hipopotamii pitici din Liberia în timpul nopții, atunci când ies din ascunzători ca să caute hrană. Pentru noi e ușor cu orarul pe dos, fiindcă trebuie să ne culcăm după micul dejun din Monrovia, care înseamnă toiu nopții în Mexic. Și apoi trebuie să ne trezim când la Monrovia se înserează, adică atunci când se face dimineață în Mexic.

Când ne trezim, slujnicele de la hotelul nostru, Mamba Point Hotel, ne aduc de mâncare în cameră. Ne aduc: hamburgeri, cartofi, o carne tare și salată verde, pe care o aruncăm la gunoi ca să nu ne îmbolnăvim de bolile din Monrovia. Salata verde e periculoasă. Cel puțin așa zice Franklin Gómez, că salata verde transmite boli. Se pare că salata, la fel ca porumbeii, e bună prietenă cu infecția. Mănânci o frunză de salată infestată și te lovește o boală fulminantă. Acum, dacă stau și mă

gândesc, poate Quecholli a rămas mută de la vreo boală luată din salatele care îi plac așa de mult.

Franklin Gómez spune că John Kennedy Johnson are numele unui președinte al țării Statele Unite pe care l-au omorât cu împușcături în cap. Președintele John Kennedy mergea într-o mașină fără acoperiș ca să se plimbe și i-au tras gloanțe în cap. Așadar, ghilotinele sunt pentru regi și împușcăturile pentru președinți.

Atunci când sunt Junior López, partea proastă e că nu pot să-mi port pălăriile. Winston López zice că problema e să nu atragem atenția cât ne aflăm în Monrovia. Pălăriile mele au rămas la noi la palat, acolo, în camera pălăriilor. În Monrovia e cald, dar mie mi-era frig la cap, foarte frig. Atunci Winston López mi-a cumpărat două pălării africane de safari de la magazinul de suveniruri din Mamba Point Hotel. Pălăriile parcă sunt niște farfurii zburătoare de-ale extratereștrilor. Una e de culoare kaki și cealaltă de culoare verde oliv, culori de camuflaj, care se folosesc pentru a te ascunde.

Pălăriile africane de safari sunt pălăriile vânătorilor de animale și sunt potrivite pentru căutarea hipopotamilor pitici din Liberia. De fapt, se folosesc pentru căutarea oricărui animal, a unui leu sau chiar a unui rinocer. Sunt la fel ca pălăriile de detectivi care sunt folosite pentru cercetări, dar specializate pe animale.

La zece seara, ora Monroviei, John Kennedy Johnson trece să ne ia de la Mamba Point Hotel cu jeepul său ca să mergem în safari. Un safari e în felul următor: te sui într-un jeep și intri în pădure și prin mlaștini în căutare de animale. Există safari pentru omorârea animalelor și safari pentru capturarea lor. Există și safari care se face doar pentru privitul animalelor. Asta pentru ca ele să nu ajungă pe cale de dispariție. Winston López zice că astea sunt fițe. În afară de jeep îți mai trebuie o camionetă plină de cuști în care să pui animalele. Camioneta e condusă de asociatul lui John Kennedy Johnson, pe care îl cheamă Martin Luther King Taylor.

Jeepul lui John Kennedy Johnson ne zgâlțâie rău când parcurgem drumul de la Monrovia spre pădurile din Liberia. Ne zgâlțâie atunci când intrăm într-o groapă și iarăși ne zgâlțâie la ieșirea din ea. Apoi e mai rău. Fiindcă prin pădurile din Liberia

nici măcar nu există drumuri. Trecem printre copaci și de cât ne zgâlțâie jeepul nici nu mai simțim hurducăturile. Parcă am merge în zbor. John Kennedy Johnson are niște faruri speciale pentru luminarea pădurilor din Liberia. Cu farurile alea îi căutăm pe hipopotamii pitici din Liberia, dar nu putem să-i găsim. Am văzut până acum: în prima zi, antilope, maimuțe și porci. A doua zi, antilope, vipere și chiar un leopard. Iar a treia zi, antilope și maimuțe. Dar zero hipopotami pitici din Liberia, zero.

Am impresia că pălăriile africane de safari pe care le port nu folosesc la nimic, pentru că nu sunt autentice. Iar asta din cauză că le-am cumpărat dintr-un magazin de suveniruri, și nu dintr-unul de pălării. De vină e paranoia lui Yolcaut. Dacă m-ar fi lăsat să-mi aduc pălăriile de detectiv, precis i-am fi găsit pân-acum pe hipopotamii pitici din Liberia.

Culmea e că atunci când nu facem safari ne plictisim cumplit. Stăm închiși tot timpul în Mamba Point Hotel, pentru că în Monrovia nu-i nimic interesant de văzut. Suntem așa de plictisiți, că Franklin Gómez mă învață toate jocurile de cărți care există. Ar fi fost mai bine dacă am fi călătorit în Imperiul Japoniei. Acolo i-am fi căutat pe mușii

japonezi în timpul zilei, prin orașe. Dar am venit în Liberia să căutăm hipopotami pitici din Liberia, care se pare că au dispărut. Winston López zice că, dacă voiam să jucăm cărți, mai bine ne-am fi dus la Las Vegas. Băga-mi-aș picioarele în țara Liberia.

Franklin Gómez spune că Martin Luther King Taylor poartă numele unui domn din țara Statele Unite pe care l-au ucis tot cu împușcături. Se pare că liberienilor le place mult să-și pună nume de cadavre asasinate.

Romul din țara Liberia se vinde în niște sticle închise la culoare, de parc-ar fi venin, dar e foarte bun fiindcă alungă plictiseala. După un pahar îți vine să râzi, iar dacă bei mai multe începi să spui bancuri. La Mamba Point Hotel poți să ceri la telefon sticle de rom din țara Liberia la orice oră. Chiar dacă e patru dimineața. Azi, când ne-am întors de la căutarea hipopotamilor pitici din Liberia, am cerut două sticle.

Tot nu găsim hipopotamii pitici din Liberia, azi n-am văzut decât haite de câini sălbatici.

Winston López zice că dacă voiam să vedem câini maidanezi mai bine rămâneam în Mexic. Ca să se dea mare a început să tragă în ei. Câinii au încercat să scape, dar Yolcaut are țință bună. I-ar fi omorât pe toți dacă Mazatzin nu l-ar fi convins să înceteze cu trasul, să-și aducă aminte că fusese vorba să nu atragem atenția.

În realitate ne cam săturaserăm să-i mai căutăm pe hipopotamii pitici din Liberia și să nu-i găsim. De-aia am și cerut sticlele de rom din țara Liberia. De fapt, le-au cerut Winston López și Franklin Gómez, dar mi-au dat voie și mie să stau la fiesta lor. Romul din țara Liberia se bea cu Coca-Cola și cu gheață. Asta se numește „o doză“. Pui gheață într-un pahar, jumătate îl umpli cu rom din țara Liberia și cealaltă jumătate cu Coca-Cola. Franklin Gómez preferă s-o bea caldă, fără gheață. Zice că gheața de la Mamba Point Hotel poate să conțină bolile fulminante din Monrovia. Winston López preferă să se îmbolnăvească decât să bea dozele calde, care fără gheață au gust de rahat.

Bancurile lui Winston López sunt despre galițieni, care sunt niște persoane foarte absurde: e nevoie de trei galițieni ca să schimbe un bec. Aproape întotdeauna galițienii confundă lucrurile

și ajung la concluzii ciudate. Mai sunt și bancurile despre țări, și mereu încep la fel: Erau odată un mexican, un american și un rus. Rusul poate să fie schimbat, uneori e un spaniol sau un francez ori un german. Când în banc apărea un rus, Franklin Gómez zicea că bancul ăla era vechi, fiindcă rușii nu mai sunt de-ai comuniștilor. Winston López spunea doar atât:

— Franklin, nu fi tâmpit.

Partea bună e că dup-aia îi mai dispare puțin chestia cu tâmpenia. Cel puțin așa zice Winston López, că atunci când Franklin Gómez se îmbată îi mai trece puțin tâmpenia.

Mie cel mai mult mi-a plăcut bancul cu polițiștii mexicani care au convins un hipopotam să declare că e iepure. Nu era un hipopotam pitic din Liberia, ci un hipopotam normal. Era vorba despre un concurs între polițiștii de la FBI din țara Statele Unite, de la KGB din țara Rusia și de la Poliția Judiciară din Mexic ca să vadă cine găsește primul în pădure un iepure roz. Până la urmă, judiciarii apar cu un hipopotam vopsit în roz care zicea:

— Sunt un iepure, sunt un iepure.

Era un banc, dar era și un pic de adevăr la mijloc. De-aia mi-a plăcut mult bancul ăla: pentru

nici nu era un banc. Toată lumea știe că nu există iepuri roz.

Partea bună cu „pe cale de dispariție“ e că încă nu e dispariție. Azi am găsit, în sfârșit, hipopotamii pitici din Liberia. Unde mai pui că nu purtam niciun fel de pălărie. Umblam cu capul descoperit, îndurând frigul ca un bărbat adevărat. Hipopotamii pitici din Liberia erau doi și aveau urechile așa cum mi le imaginam: minuscule ca gloanțele unui pistol mititel. Când i-am văzut, stăteau într-o mlaștină și mâncau buruieni. Erau animale la fel de drăguțe ca puii de porc sau de morskă. Sau de porc și de lamantin. John Kennedy Johnson a tras în ei cu o pușcă specială cu gloanțe de adormit. Gloanțele acelei puști sunt niște injecții care au o substanță veninoasă de la care animalele adorm ca să se lase capturate. Pe unul dintre hipopotamii pitici din Liberia injecția l-a atins în spinare. Pe celălalt, în gât. După câteva secunde, hipopotamii pitici din Liberia s-au lăsat pe o parte și au adormit. John Kennedy Johnson, Martin Luther King Taylor, Franklin Gómez și

Winston López i-au urcat în cuștile din camionetă. Deși sunt pitici, cântăresc multe kilograme, peste o mie sigur, adică o tonă.

Apoi ne-am întors la Mamba Point Hotel în zgâlțâieli. Hipopotamii noștri pitici din Liberia au fost duși în portul Monrovia, unde i-au urcat pe un vapor de pirați ca să plece în Mexic. Dar vor întârzia mult pe drum, patru luni sau mai mult. Pentru că nu se poate merge direct din portul Monrovia până în portul Veracruz. Trebuie să oprești în multe alte orașe înainte să ajungi în Mexic.

Și noi urmează să plecăm. Winston López i-a ordonat lui Franklin Gómez să cerceteze ce se mai întâmplase în ultimele zile prin Mexic, să caute o știre despre un domn numit „Galbenul”. Franklin Gómez s-a dus să se uite prin computerul de la Mamba Point Hotel, iar când s-a întors a zis doar atât:

— Ahaaaa!

Iar Winston López a izbucnit într-un râs foarte ciudat.

Cred că asta înseamnă că putem pleca.

Acum lucrul cel mai important e ca hipopotamii noștri pitici din Liberia să ajungă sănătoși în Mexic. De aceea totul trebuie planificat cu scrupulozitate și date niște ordine minuțioase. Baloții de lucernă pe care îi vor mânca hipopotamii noștri pitici din Liberia în timpul călătoriei trebuie să fie din lucernă curată, neinfestată. Eu calculez că fiecare o să mănânce un balot pe zi, sau mai mult. Am dat ordine și ca să li se dea de mâncare mere și struguri, care le plac mult. Am făcut o listă: 20 de mere și 30 de ciorchini de struguri în fiecare zi. De căciulă. Să fie amestecată lucerna cu merele și strugurii ca să iasă niște salate uriașe.

Franklin Gómez a tradus în engleză lista cu ordinele și i-am dat-o lui John Kennedy Johnson ca să le-o înmâneze piraților. John Kennedy Johnson zice că am avut mare noroc, pentru că am capturat un mascul și o femelă. Lista prevede și spălarea hipopotamilor noștri pitici din Liberia de trei ori pe săptămână și curățarea urechilor minuscule. Cât despre mâncare, Azcatl va fi foarte mulțumit de hipopotamii noștri pitici din Liberia, care îl vor ajuta să lichideze buruienile din grădina palatului de acasă.

Franklin Gómez m-a întrebat dacă mă gândisem ce nume aș vrea să le pun hipopotamilor

noștri pitici din Liberia. Țsta era un secret pe care nu-l spuseseș nimănu, nici măcar lui Miztli, care se pricepe foarte bine la secrete. Mă gândeam că dacă l-aș fi spus mi-ar fi adus ghinion și nu aș mai fi avut niciodată un hipopotam pitic din Liberia. Problema era că mă gândisem doar la un nume. Nu mă gândisem la două nume, fiindcă nu mă gândisem că aș fi putut avea vreodată doi hipopotami pitici din Liberia. Acum nu era vorba doar să aleg un alt nume. Cele două nume trebuiau să sune bine împreună. Așa că ore întregi m-am tot gândit, făcând diverse combinații, pe care mi le notam pe o listă.

Până la urmă am ales acele nume care au continuat să îmi placă și după ce le repetasem de o sută de ori. Proba asta nu dă greș. Te apuci să repeți un lucru de o sută de ori și dacă tot îți place înseamnă că e bun. Chestia asta nu-i folositoare doar pentru nume, ci pentru orice, pentru mâncare sau pentru persoane. Lui Franklin Gómez i s-au părut niște nume foarte ciudate de dat unor hipopotami pitici din Liberia. Ciudățenia e rudă cu urâtenia, zice Cinteotl. Dar nu sunt niște nume urâte, nici ciudate, sunt niște nume pe care nu te sature să le repeți de o sută de ori, și chiar mai mult. Winston López are dreptate. Oamenii culți

știu multe din cărți, dar nu știu nimic din viață. În cărți nimeni nu-ți spune cum să alegi niște nume pentru niște hipopotami pitici din Liberia. În majoritatea cărților este vorba despre lucruri care nu interesează pe nimeni și care nu folosesc la nimic.

Azi am fost să ne plimbăm prin Monrovia. Spre fericirea lui Winston López, care a închiriat o mașină. Era prima oară când vedeam orașul ziua și am descoperit că, de fapt, țara Liberia nu e o țară nefastă. E o țară sordidă. Peste tot duhnește a pește prăjit și a ulei ars. Pe deasupra, era multă lume pe stradă, mii de persoane, sau mai multe. Erau niște persoane care nu făceau nimic, pur și simplu stăteau așezate pe-acolo sau discutau între ele și râdeau. Casele erau foarte urâte. Monrovia nu e un oraș curat așa, ca Orlando, unde am fost mai demult în vacanță. Franklin Gómez zice că Monrovia seamănă cu Poza Rica, dar nu știu dacă e adevărat, fiindcă eu n-am văzut Poza Rica. Eu aș zice că seamănă cu La Chona.

Cum nu era nimic grozav de văzut, am început să căutăm împușcăturile de pe pereți în timp ce ne plimbam. În țara Liberia a avut loc de curând un război. Pare de necrezut, dar a fost distractiv: am inventat un joc, jocul de-a cine descoperă peretele

cu cele mai multe împușcături. Franklin Gómez a găsit peretele unei prăvălii cu șaispe urme de gloanțe. Eu l-am descoperit pe cel al unei locuințe cu mai multe împușcături, douăștrei. Până la urmă, cel care a câștigat a fost Winston López, deși el conducea mașina. Peretele lui Winston López era cel al unei școli și avea nouășopt de împușcături. Am reușit să le numărăm pe îndelete fiindcă am coborât din mașină. Franklin Gómez s-a apucat să facă poze în timp ce ne ținea un discurs despre nedreptate. A vorbit despre bogați și săraci, despre Europa și Africa, despre războaie, foamete și boli. Și despre vinovăție, care e a francezilor, cărora le place așa de tare să le taie capetele regilor, a spaniolilor, cărora nu le place să le taie capetele regilor, a portughezilor, cărora le place foarte mult să vândă persoane africane, și a englezilor și a americanilor, care, de fapt, preferă să folosească bombe ca să obțină cadavre. Franklin Gómez îi tot dădea înainte cu discursul lui. Winston López i-a luat aparatul de fotografiat și i-a spus:

— Nu fi tâmpit, Franklin, nu-i frumos să faci asta.

Apoi ne-am dus să cumpărăm suveniruri din Liberia. Eu mi-am cumpărat cinci pălării africane de safari autentice dintr-un magazin special pentru

safari. Toate pălăriile au aceeași formă, dar sunt colorate diferit. Una e gri, alta, verde oliv, alta, cafenie, alta, albă, alta, kaki. Winston López și-a cumpărat dintr-un magazin de artizanat niște figuri de domni africani, precum și două măști decorative pe care să le atârne pe pereții din palatul nostru. Și niște bijuterii africane, care probabil trebuie să fie pentru Quecholli. Pe toate lucrurile astea le-am plătit cu dolarii noștri, și am fi putut să cumpărăm mult mai multe, pentru că avem milioane de dolari. Dar n-am mai cumpărat alte lucruri, fiindcă nu ne-ar fi încăput în valize. În schimb, Franklin Gómez a cumpărat suveniruri care nu trebuie ținute în valize: doi ani de școală pentru patru fete liberiene, zece vaccinuri pentru bebeluși liberieni și douăzeci de cărți pentru biblioteca orașului Monrovia. Pentru asta a trebuit să mergem la un birou. În timp ce Franklin Gómez completa o grămadă de formulare pe care i le dăduseră, Winston López mi-a spus ceva pe un ton destul de misterios. Mi-a spus:

— Uită-te la el, e un sfânt.

Când ne-am întors la hotel, Franklin Gómez avea o figură de nu știai dacă îi vine să râdă sau dacă îl podidește plânsul. Cel puțin acum era tăcut și se uita la niște facturi pe care i le dăduseră la

biroul de unde își cumpărase suvenirurile. Winston López nu i-a spus decât atât:

— Franklin, pe bune, ești un mare tâmpit.

Asta-i cea mai nefastă zi din viața mea. N-ar fi trebuit să se întâmple nimic, totuși, pentru că tot ce ne rămânea de făcut era să așteptăm ziua următoare ca să ne ducem la aeroport și să ne întoarcem în Mexic. Însă după-amiază a venit John Kennedy Johnson și a început să discute chestii secrete cu Franklin Gómez. Apoi ne-am dus împreună în portul Monrovia ca să-i vedem pe hipopotamii noștri pitici din Liberia.

În portul orașului Monrovia am trecut printre macarale și cutii uriașe până am ajuns la o magazie părăsită. În ușa magaziei stătea Martin Luther King Taylor cu o pușcă în mână. Înainte de a intra Winston López mi-a spus că apăruse o problemă, că hipopotamii noștri pitici din Liberia erau bolnavi. A vrut să intre doar el în magazie, dar nu l-am lăsat, i-am zis că într-o gașcă camarazii nu ascund unii de alții diverse lucruri și își spun adevărul. Winston López i-a ordonat lui Franklin

Gómez să rămână cu mine să așteptăm afară, că nu mă lasă să intru. Atunci i-am tras vreo trei șuturi și i-am zis că era un mincinos nenorocit și de rahat, că descoperisem minciuna lui cu camera cu pistoale și puști. Winston López m-a mângâiat pe creștet cu degetele lui fără inele și mi-a zis că e în ordine și am intrat cu toții, împreună.

Magazia putea îngrozitor. Franklin Gómez ne-a spus că asta venea de la rahatul hipopotamilor pitici din Liberia. Înăuntru era semiîntuneric, deoarece nu existau ferestre, iar lumina intra doar printr-o crăpătură dintre pereți și acoperișul de aluminiu. Era mai bine așa. Pereții erau scârboși, cu tencuiala care se desprindea bucăți, iar pe jos striveai la tot pasul niște chestii care scoteau sunete ciudate. În fund se aflau cuștile cu hipopotamii noștri pitici din Liberia. Am întrebat care era masculul și care era femela, iar John Kennedy Johnson ne-a spus că masculul era cel din dreapta, care era mai mare decât cel din stânga. Dar asta nu-mai conta, fiindcă nu mai erau deloc niște animale drăguțe. Amândoi zăceau întinși pe o parte cu ochii închiși și nici măcar nu se mișcau. Erau foarte murdari și înconjurați de rahat și de sânge. John Kennedy Johnson ne-a spus să nu ne apropiem prea mult ca să nu-i agităm.

Ne uitam așa la hipopotamii noștri pitici din Liberia, când deodată mi-am dat seama că și Itzcuahtli ar fi trebuit să vină cu noi la Monrovia. Dacă ar fi venit Itzcuahtli, le-ar fi dat medicamente ca să se vindece. Deodată, Ludovic al XVI-lea a început să se zvârcolească și să zbiere cu niște țipete îngrozitoare. Țipetele erau îngrozitoare pentru că atunci când le auzai îți venea să mori ca să nu trebuiască să le mai auzi. Țipa foarte tare, în așa hal, că nu se mai auzea nimic altceva, nici măcar zgomotele portului sau vocile noastre, care ne aflam în magazie. Când, în sfârșit, s-a făcut liniște, Franklin Gómez ne-a spus că John Kennedy Johnson era de părere că cel mai bine ar fi să-i sacrificăm pe hipopotamii noștri pitici din Liberia, ca să nu mai sufere.

Winston López m-a luat deoparte și mi-a repetat ceea ce John Kennedy Johnson tocmai ne spusese. Mi-a promis că o să facem rost de alți hipopotami pitici din Liberia, ba chiar a uitat că eu eram Junior López și el Winston López când mi-a spus:

— Tochtli, nu uita, Yolcaut reușește întotdeauna.

Apoi mi-a cerut să ies din depozit cu Franklin Gómez. Eu n-am vrut, pentru că sunt bărbat, și

bărbaților nu le e frică. Și, în plus, într-o gașcă camarazii nu ascund unii de alții diverse lucruri și își spun adevărul. Atunci Winston López i-a ordonat lui John Kennedy Johnson să-i omoare pe hipopotamii noștri pitici din Liberia. Franklin Gómez a încercat să protesteze că eu n-ar trebui să văd asta, i-a zis lui Winston López să nu fie crud, că eu eram prea mic ca să văd astfel de lucruri. Dar Winston López i-a ordonat sec să facă naibii ciocul mic.

Martin Luther King Taylor s-a apropiat de cuști cu pușca ridicată. S-a dus întâi la cușca din dreapta și a așezat țeava armei în dreptul inimii lui Ludovic al XVI-lea. Bubuitul împușcăturii a răsunat în pereții magaziei împreună cu țipetele îngrozitoare ale hipopotamului pitic din Liberia. Dar cea care se văicărea era Maria Antoaneta de Austria, care se speriasă de zgomot. Ludovic al XVI-lea murise. Mie începuseră să-mi tremure picioarele. Am așteptat până când Maria Antoaneta s-a oprit din scâncit și atunci Martin Luther King Taylor a procedat la fel și cu ea. Doar că nu a murit dintr-o singură împușcătură. Se mișca, iar gloanțele nu-i atingeau inima. La al patrulea glonț n-a scos niciun sunet. În acel moment s-a dovedit că nu sunt bărbat și am început să mă smiorcăi ca un poponar. Am

făcut și pipi pe mine. Țipam atât de îngrozitor de parcă și eu aș fi fost un hipopotam pitic din Liberia și îmi doream ca cei care mă auzeau să prefere să moară decât să mă mai audă. Aveam chef să mi se tragă vreo opt gloanțe în prostată ca să devin un cadavru. Mai voiam și ca toată lumea să se ducă pe lumea cealaltă. Franklin Gómez a pornit spre mine să mă îmbrățișeze, dar Winston López i-a strigat să mă lase în pace.

După ce m-am calmat, am simțit ceva foarte ciudat în piept. Era cald și nu durea, dar mă făcea să mă gândesc că cea mai jalnică persoană din univers eram eu.

Trei

Noi, japonezii, tăiem capetele cu săbiile, care sunt un fel de spade speciale, dotate cu tăișul fulminant al ghilotinei. Avantajul săbiilor față de ghilotină e că poți să tai cu ele și brațe, picioare, nasuri, urechi, mâini, sau ce ai chef. De asemenea, poți să tai persoane în două. Cu ghilotinele, în schimb, nu poți să tai decât capete. Adevărul e că nu toți japonezii folosesc săbiile. Asta ar fi ca și cum ai spune că toți mexicanii folosesc pălării de călăreț cu boruri foarte largi. Săbiile sunt folosite doar de noi, samurarii japonezi.

În filme, noi, samurarii, luptăm pentru onoare și fidelitate. Preferăm moartea decât să ne dovedim niște poponari. Așa, ca în filmul *Samuraiul fugar*. E vorba despre un samurai care fuge ca să-și salveze onoarea de samurai. Însă fuge doar puțin, fiindcă, de fapt, își dorește răzbunarea.

Samuraii sunt la fel ca băieții dintr-o gașcă, adică respectă ideea de solidaritate și de protecție. Într-o zi, samuraiul fugar încetează să mai fie fugar fiindcă se întoarce acasă la alt samurai dându-se cu schiurile pe un munte acoperit de zăpadă. Asta e partea mea preferată din film. În calea samuraiului care era fugar apar dușmanii, care vor să-l omoare. Iar samuraiul, care era fugar, îi face pe toți bucățele cu sabia lui. Unora nu le taie decât un braț sau un picior. Altor le taie capul. Și pe mulți îi retează în două. În urma lui, toată zăpada rămâne pătată de sângele dușmanilor, ca un sirop gros de coacăze ori de căpșuni.

La sfârșitul filmului, samuraiul, care era foarte fugar, descoperă că celălalt samurai, căruia voia să-i salveze onoarea, ajunsese între timp doar un cadavru. Samuraiul care era fugar ia un cuțit și se înjunghie ca să devină și el cadavru. Noi, japonezii, nu avem nevoie de un final fericit în filme. Nu suntem cum sunt călăreții, care au nevoie de femei și de iubire și care la sfârșit cântă întotdeauna foarte mulțumiți. Și foarte poponari.

Ca să fii samurai trebuie să-ți pui un halat peste haine și o pălărie de samurai. Pălăriile de samurai sunt ca niște castroane uriașe de tocană puse invers. În halat trebuie să-ți ascunzi sabia. Sabia n-am primit-o, dar am să i-o cer lui Miztli.

Sunt sigur că Yolcaut n-o să fie de acord să mi-o cumpere. Iată de ce, de data asta, în afară de lista cu lucruri pe care le vreau, am făcut și o listă cu lucrurile secrete pe care le vreau. Nu știm despre ea decât Miztli și cu mine. Miztli o să înțeleagă. Yolcaut nu înțelege nimic, nici măcar nu și-a dat seama că sunt samurai. Vrea să-mi dau jos halatul și zice că nu pot să umblu îmbrăcat așa toată ziua, că parcă aș fi un domnișor. Și crede că sunt mut din cauza celor întâmplate cu hipopotamii pitici din Liberia. Nici Cinteotl și Itzpapalotl nu înțeleg nimic. De câte ori mă văd îmi spun să-mi scot pijamaua.

Mazatzin e singurul mulțumit și face cu mine lecții speciale despre chestii din Imperiul Japoniei. Azi mi-a explicat cum a fost cu al Doilea Război Mondial. Era vorba despre două orașe din Imperiul Japoniei care au fost distruse cu bombe atomice. Dacă îți aruncă cineva niște bombe atomice, săbiile nu mai sunt bune de nimic. În timp ce istorisea asta, lui Mazatzin îi pierdea buna-dispoziție, și a încheiat cu unul din discursurile sale. De data asta, despre război, economie și imperialiști. Și, nici una, nici două, îmi spunea:

— Americanii, Usagi, nenorociții de americani de rahat.

Azi a venit la palatul nostru Paul Smith, care nu mai apăruse de foarte mult timp, de vreo trei luni. Mi-am dat seama că, de fapt, cunosc cincisprezece persoane, și nu paișpe sau cincispe. Chestia e că nu eram sigur dacă Paul Smith era încă o persoană sau devenise un cadavru. Aveam o îndoială din cauza unei fraze enigmatice rostite de Yolcaut, care, atunci când l-am întrebat odată de ce nu mai venea Paul Smith, mi-a răspuns:

— Dacă e isteț, apare el, dacă e tâmpit, nu.

Paul Smith e partenerul lui Yolcaut în afacerile cu țara Statele Unite și are un păr foarte ciudat. De fapt, părul pe care îl are ciudat e meșa de pe creștet, restul îl are normal. Dar meșa e o scârboșenie totală. Yolcaut spune că Paul Smith își face implanturi de păr pentru că rămâne chel. Trebuie să plătească mii de dolari pentru fiecare fir de păr care i se pune în creștet. Paul Smith este, într-adevăr, cea mai absurdă persoană din câte cunosc.

Nici lui Mazatzin nu prea îi place de Paul Smith. De câte ori îl vede, îi spune:

— Hei, *gringo*, ați mai invadat vreo țară în ultimele douăzeci de minute?

Iar Paul Smith îi răspunde:

— Pe currrva de mă-ta, șmecherrre, pe currrva de mă-ta am invadat-o.

Lui Paul Smith îi mai iese și litera „r“ foarte ciudat, dar nu așa, ca la francezi, pe care parcă-i doare gâtul de cât le-au tot tăiat capetele regilor. „R“-ul lui Paul Smith se aude de parcă s-ar da mare. E un „r“ de încrezut, care produce un ecou în gură. Așa fac americanii, care sunt niște încrezuți și se cred stăpânii lumii. Cel puțin asta spune Mazatzin în discursurile lui.

În afară de aranjarea afacerilor pe care le au, când vine Paul Smith mereu se pune de o fiesta. În timpul acestor fieste, Paul Smith se duce des la baie. La început, credeam că Paul Smith are vezica prea mică, dar apoi Miztli mi-a spus un secret, mi-a zis că făcea asta ca să ia cocaină. Cocaina se ia cu nasul și pe șest, într-o baie sau într-un vestiar. De-aia e o afacere foarte bună, pentru că e secretă.

Nici Paul Smith n-are habar despre samurai. M-a întrebat dacă eram bolnav de umblam așa, în halat. Nu sunt bolnav, e și mai și: de când sunt samurai nu mă mai doare burta. De fapt, mă mai doare, dar mă concentrez așa, ca japonezii, și nu mă mai doare. Când Yolcaut i-a spus că nu mai vorbesc de multe zile, Paul Smith n-a avut altceva mai bun de zis decât să se întrebe dacă muțenia n-o fi contagioasă. Paul Smith e un tâmpit. De când sunt mut, lucrurile misterioase s-au înmulțit.

Oare Paul Smith e isteț și de-aia a revenit? Nu se poate, Paul Smith, cu implanturile lui de păr și cu ideile lui absurde, n-are cum să fie isteț. Precis e un tâmpit. Dar nu pot să-l întreb asta pe Yolcaut, nici vorbă. Misterul ăsta va rămâne nerezolvat. Muții nu cer explicații și nici nu dau. La muți e chestie de tăcere.

De când ne-am întors de la Monrovia, capetele tăiate nu mai sunt la modă. Acum la televizor sunt folosite mai mult rămășițe umane. Uneori e câte un nas, alteori e o trahee sau vreun intestin. Dar și urechi. Poate să fie orice, mai puțin capete și mâini. De-aia sunt rămășițe umane, și nu cadavre. Când ai cadavre, se poate afla ce persoane erau înainte de a se transforma în cadavre. În schimb, cu rămășițele umane nu se poate afla ce persoane erau.

Pentru păstrarea rămășițelor umane nu se folosesc coșuri și nici cutii de brandy vechi, ci pungi de la magazin, ca și cum de la magazin s-ar putea cumpăra rămășițe umane. De parcă de la magazin se pot cumpăra rămășițe de la vaci, porci sau găini. Eu cred că, dacă s-ar vinde capete tăiate la

magazine, oamenii le-ar folosi ca să prepare tocană. Dar mai întâi ar trebui să le curețe părul, așa cum găinilor li se smulg penele. Chelioșii ar fi mai scumpi, fiindcă ar fi gata pregătiți pentru tocană.

Înainte să mă duc la culcare, Yolcaut mi-a dat un cadou. Era o pălărie de văcar american, din ăia care sunt folosiți la prins vacile. Apoi mi-a spus că niciun cowboy nu umblă în halat. Fiindcă nu i-am răspuns nimic, nici măcar „mulțumesc“, a strigat la mine:

— Vorbește, maica mă-sii, termină cu tâmpeniile!

Cred că avea chef să mă bată, dar nu m-a bătut, fiindcă Yolcaut nu m-a bătut niciodată. În loc să mă bată, Yolcaut îmi face cadouri. Iată toate cadourile pe care Yolcaut mi le-a dat ca să termin cu muțenia: un playstation nou, care e playstation 3, cu șase jocuri diferite; niște pantaloni de văcar, de parcă pe mine m-ar interesa pantalonii sau văcarii; o cușcă cu trei hamsteri; un vivariu cu două broaște țestoase; o roată din aia dublă în care să alerge hamsterii; niște pietre și un palmier de plastic pentru vivariul broaștelor țestoase. Mie nu-mi trece muțenia cu cadouri, nici vorbă. Nici nu am de gând să încetez să mai fiu un samurai doar pentru că Yolcaut vrea să devin un cowboy, așa, ca Paul Smith.

Chestia cea mai misterioasă pe care au făcut-o ca să încerce să mă scape de muțenie a fost într-o dimineață când au venit la treabă Cinteotl și Itzpapalotl. N-au venit singure, au adus doi copii: un nepot de-al lui Cinteotl și un vecin de-al lui Itzpapalotl. Cei doi aveau părul oribil, tuns ca al soldaților, care e cea mai proastă tunsoare din univers. Yolcaut nu le-a dat voie copiilor să rămână, oricât de mult au încercat Cinteotl și Itzpapalotl să-i spună că eu aveam nevoie de prieteni de vârsta mea, că totul era făcut ca să mă scape de muțenie. Au mai spus și că nu era normal să umblu în halat și să port pălăriile alea așa de ciudate care îmi plac. Yolcaut s-a săturat de ele și le-a spus doar atât:

— Gura și cărați-vă.

Și i-a ordonat lui Miztli să-i ia pe copii și să-i ducă înapoi acasă. Unul dintre ei, cel care era vecinul lui Itzpapalotl, înainte de a pleca s-a apropiat și mi-a dat o jucărie pe care o adusese. Jalnic, deși Itzpapalotl i-a spus că era un copil foarte bun. Mi-a dat o păpușă din *Războiul Stelelor*, dar nu era o păpușă originală, era o imitație de la talcioc. Nici măcar nu era bine colorată. Păpușa ar fi trebuit să aibă îmbrăcămintea roșie și pielea de culoarea pielii. Dar am văzut că avea o parte a mâinii drepte vopsită în roșu. Și nu era sânge.

Păpușa era pur și simplu o făcătură. După ce au plecat, am aruncat-o la gunoi.

Asta chiar că e ceva misterios: gloanțele minuscule din pistolul mititel chiar pot să te transforme într-un cadavru. Poate că nu în cadavre de oameni, nici de animale mari, dar cel puțin în cadavre de animale mici. Eu nu voiam să omor papagalul, voiam să văd ce făceau păsările când auzeau zgomotul împușcăturilor. Și s-a întâmplat că, după prima împușcătură, toate păsările colorate și papagalii au început să zboare ca nebunii în toate părțile. Se lipeau de pereții coliviilor mari ca niște cuști și se atacau unele pe altele de parc-ar fi tras chiar una dintre ele. Pene de toate culorile au început să zboare în toate direcțiile. Erau pene roșii, albastre, verzi, galbene, albe, negre și cenușii. Și atunci am mai tras de două ori, ochind penele. Problema a fost că în colivie era multă zăpăceală. După ce păsările colorate și papagalii s-au calmat și s-au întors în căsuțele sau pe ramurile lor, am descoperit pe jos cadavrul papagalului. Era un papagal albastru ca cerul, deși în realitate nu mai era un papagal, fiindcă era mort, și morții nu sunt

papagali. Glonțul minuscul făcuse să îi iasă sânge dintr-o aripă.

Înainte să apară cineva, am ascuns pistolul cel mititel printre buruienile din grădină. L-am aruncat cât am putut de departe, într-o zonă unde buruienile erau așa de înalte, că Azcatl nici nu se mai ostenea să le taie. Itzcuahtli a venit până la colivie și a început să privească amestecul de pene și cadavrul papagalului. Țsta a fost cel mai misterios și mai enigmatic lucru pe care l-am văzut în viața mea. Cum de a reușit să audă împușcăturile dacă e surdomut? Itzcuahtli a intrat în colivia-cușcă și a luat de pe jos cadavrul papagalului. Când a văzut că era mort nici nu s-a mai dus să caute medicamente ca să încerce să-l vindece. Partea bună a fost că el, fiind surdomut și eu mut, am tăcut amândoi și el nu mi-a cerut nicio explicație. Numai că atunci și-au făcut apariția Cinteotl și Itzpapalotl, iar când au văzut cadavrul au început cu „sfântă fecioară“, cu „sărăcuțul“, cu „cine are inimă să omoare un papagal așa drăguț care nu face rău nimănui și doar îi pupă pe alți papagali drăguți“. Au mai spus și că din vina mea un papagal drăguț rămăsese vădov și trebuia să i se aducă altă pereche ca să nu moară de tristețe. Și m-au pârât la Yolcaut.

Lui Yolcaut nu-i păsa de viața papagalului, fiindcă nu a făcut scandal, așa cum făcuseră Cinteotl și Itzpapalotl. Papagalii drăguți sunt poponari. În plus, mai avem o grămadă de papagali, șapte. Ce îl interesa pe Yolcaut era să afle cu ce pistol omorâsem eu papagalul și unde era pistolul și de unde scosesem eu pistolul. Dar, cum sunt mut și muții nu dau explicații, nu i-am spus nimic, am rămas tăcut. Yolcaut s-a închis cu Miztli în camera cu pistoale și puști și atunci mi-a venit să-i întreb ce caută încuiați într-o cameră goală.

Mai târziu, Yolcaut și Miztli au început să se certe pentru că au descoperit că dispăruse un pistol, pistolul mititel cu gloanțe minuscule. Yolcaut îl acuza pe Miztli că lăsase descuiată camera cu pistoale și puști. Miztli spunea că de vină e paranoia lui Yolcaut, pentru că fără paranoia lui Yolcaut nu ar fi nevoie să se țină pistoale încărcate. De fapt, vina e a lui Miztli, care nu mi-a cumpărat o sabie.

Și Mazatzin s-a supărat pe mine, dar nu s-a supărat pentru că-l făcusem cadavru pe papagal, nici pentru că furasem pistolul mititel. S-a supărat pentru că la fabricarea unei săbii de samurai e nevoie de o tradiție milenară și de multă răbdare. În timp ce ca să faci pistoale n-ai nevoie decât de fabricile capitaliste.

— Cine te crezi, m-a întrebat Mazatzin, Șoricelul Cowboy?

Dar Șoricelul Cowboy avea două pistoale. Iar eu am urechile mai mari decât el. Am urechile așa de mari, că mereu dispar din fotografii.

La televizor dau o teorie nouă despre rămășițele omenеști: înainte credeau că rămășițele omenеști erau de la mai multe cadavre, iar noua teorie spune că, de fapt, sunt de la un singur cadavru. Asta pentru că au găsit mai multe indicii și o pistă. Indiciile sunt că nu au apărut aceleași părți ale corpului, mereu sunt unele diferite. Acum fac probe în laborator să afle dacă e vorba despre un singur cadavru. Pista e că au găsit o bucată de carne a spatelui. Bucata de carne avea un tatuaj cu un mic inorog albastru. De fapt, la televizor nu se vedea niciun inorog, doar o pată. Și atunci s-a petrecut ceva misterios. Yolcaut a trimis să-l cheme pe Miztli, deși era seară și lui Miztli îi venise rândul să stea de pază. Iar când Miztli a sosit, Yolcaut i-a ordonat să meargă s-o aducă pe Quecholli. Dar Quecholli nu a venit, sau dacă a

venit a plecat foarte devreme, pentru că atunci când m-am trezit dimineață ea nu era acolo.

Apoi s-a mai întâmpat că Mazatzin n-a venit să facă ore cu mine, deși azi nu e nici sâmbătă, nici duminică. S-a făcut ora nouă, apoi nouă și jumătate, zece, și nimic. N-a venit. Asta nu se mai întâmplase niciodată. Poate că Mazatzin nu mai vrea să vină fiindcă e dezamăgit pentru că nu sunt un samurai adevărat. Asta nu e vina mea, pentru că nu pot să fiu un samurai adevărat fără o sabie. Yolcaut mi-a spus să încep să învăț din cărți, ca și cum Mazatzin ar fi fost acolo. Dar eu am început să mă joc la playstation 3, profitând că Yolcaut a fost plecat cu Miztli toată ziua. Chichilkuali a rămas de pază, deși în loc să facă paza palatului a stat să mă păzească pe mine. Toată ziua s-a ținut după mine, așa cum face Quecholli cu Yolcaut. Chiar și când mergeam la toaletă, Chichilkuali rămânea afară să mă aștepte.

Seara, Yolcaut și Miztli s-au întors la palat. Yolcaut nu m-a lăsat să mă uit cu el la televizor. S-a prefăcut că nu înțelege și m-a trimis cu Miztli ca să mă distreze el. Oricum, am aflat de ce Yolcaut nu a vrut să mă uit la televizor. Mi-a spus asta Miztli, pentru că Miztli e foarte bun la secrete. Vreau să spun că Miztli e foarte bun dacă vrei să afli niște secrete și foarte rău dacă vrei să ți le

păstreze. Și nici nu e nevoie să îi spui ceva. De obicei, ca să afli secretele trebuie să întrebi de multe ori sau chiar să dai niște lovituri fulminante ca să-ți fie povestite. Dar cu Miztli nu. Cum eu sunt mut, nu l-am întrebat nimic, și cu toate astea mi-a povestit singur că la televizor vorbeau despre Yolcaut, despre afacerile lui Yolcaut. Deși în realitate nu-i spun Yolcaut, îi spun Regele. Miztli zice că ne-a cam luat naiba. Zice:

— Închipuie-ți, nici nu te mai lasă să te uiți la televizor. Țin-te bine, că acuși începe și paranoia.

Eu credeam că paranoia lui Yolcaut era mai de mult, dar se pare că abia acum a început. Ca să fii paranoic trebuie să te gândești doar la o idee, scrie în dicționar. Cu alte cuvinte, paranoicii sunt nebuni. E ca și cum eu nu m-aș mai gândi decât la pălării. Dar eu mă gândesc la multe lucruri, la pălării, la samurai, la săbii, la hipopotami pitici din Liberia, la salate, la pistoale mititele cu gloanțe minuscule, la ghilotine, la francezi, la împușcături, la cadavre, la implanturi de păr. De gândit mă gândesc chiar și la spanioli, deși nu le place să le taie capul regilor. Chestia e că eu nu sunt paranoic. Cine știe la ce s-o gândi Yolcaut tot timpul.

Știam eu, știam eu: Mazatzin nu-i deloc un sfânt, e un trădător jalnic. A scris un reportaj într-o revistă în care povestește toate secretele noastre, enigmele noastre, misterele noastre. Reportajul are fotografii cu palatul nostru și se intitulează: „În bârlogul Regelui“. Vorbește despre milioanele noastre de pesos, despre milioanele noastre de dolari, despre milioanele noastre de euro, despre inelele de aur cu diamante pe care le poartă Regele, despre pistoale și puști, despre Miztli și Chichilkuali, despre politicieni, chiar și despre Quecholli. Iar pe copertă apare o fotografie a cuștii cu tigrii noștri.

În revistă nu se spune că autorul e Mazatzin, dar el e, noi știm asta. N-ar putea să fie nimeni altcineva. De două zile nu mai vine să facă ore cu mine. În plus, numele cu care semnează reportajul e Chimalli, care înseamnă „scut“. Iar pentru Mazatzin semnificația numelor e foarte importantă, de-aia îmi spunea Usagi, și nu Tochtli. Tot de-aia în reportaj lui Yolcaut nu i se spune Yolcaut, ci Regele, așa cum i se spune la televizor. Scuturile sunt pentru protecție. Adică Mazatzin și-a pus un nume care să-l protejeze, pentru că sigur îi e frică de Yolcaut.

Treaba cu reportajul o știu de la Miztli, pentru că Yolcaut nu-mi spune nimic. De parcă și el ar fi

devenit mut, mut doar cu mine. Dar cu ceilalți vorbește. De fapt, vorbește cu toată lumea, ca să dea ordine. Cred că s-a cam plictisit să-mi tot facă daruri ca să-mi treacă muțenia și, cum nu-mi trece muțenia, e clar că se răzbună și el. Într-o gașcă nu se pune problema de răzbunare, nici de minciuni sau de ascuns adevărul. În stilul ăsta n-o să mai fim cea mai tare gașcă pe o rază de șapte kilometri. Mai mult: nu o să mai fim o gașcă deloc.

De când cu reportajul mi s-a mai dus puțin din muțenie pentru că a trebuit să vorbesc cu Miztli. Trebuia să aflu ce mai zicea în revistă și să-l întreb ce o să se-ntâmpale cu Mazatzin. Evident, Mazatzin n-a scris nimic despre mine, ca și cum eu nici n-aș fi existat. Miztli crede că a făcut asta ca să mă protejeze. Jalnic. Eu sunt un samurai, iar samurail n-au nevoie de protecția nimănui. Poate că avem nevoie să ne apere un alt samurai, mai ales dacă onoarea noastră e în pericol. Dar un samurai nu are niciodată nevoie să fie apărat de un trădător jalnic.

În orice caz, nu ajută la nimic faptul că Mazatzin ar fi vrut să mă protejeze. Pentru că n-o să-i citească nimeni reportajul. Mai demult, eu credeam că singurele care puteau să fie sechestrare erau persoanele. Dar iată că nu-i așa, că pot să fie sechestrare și alte lucruri, cum ar fi revistele. Asta

a făcut Yolcaut când a aflat despre reportaj. A dat ordine prin telefon să fie cumpărate toate revistele în care apărea reportajul lui Mazatzin. Miztli zice că Chichilkuali s-a dus la o uzină de reciclare: toate revistele sunt puse într-o mașinărie, iar mașinăria le va transforma în hârtie pentru împachetat *tortilla*. Săracul Mazatzin, Miztli zice că bine-ar fi să fi plecat cât mai departe. Eu cred că Mazatzin a plecat în Imperiul Japoniei. E clar că Yolcaut o să arunce după el cel puțin patru bombe atomice.

Yolcaut e un nebun paranoic de-adevăratelea. Mai întâi a făcut pe mutul cu mine și nu mă lăsa să mă uit la televizor, iar acum țipă la mine să vin fuga, cât mai repede, pentru că a apărut Mazatzin la televizor. Am o teorie: Cei culți se duc la pușcărie pentru că, de fapt, sunt niște tâmpiți. Așa, ca Mazatzin, care nu ne-a trădat doar pe noi, dar acum s-a aflat și că e un trădător al țării Honduras. În țara Honduras falsificarea documentelor oficiale e un delict grav. „Delict“, frumos cuvânt. Se pare că hondurienii sunt cam naționaliști, care se supără dacă o persoană vrea să fie honduriană

prin minciuni. Dacă vrei să ai un pașaport hondurian ai două opțiuni: ori ești hondurian de-adevăratelea, ori te duci la pușcărie.

Partea cea mai proastă pentru Mazatzin e că domnii din guvernul țării Honduras consideră că și-a bătut joc de țara Honduras. Asta a spus vicepreședintele, că bătaia de joc stătea și în faptul că a dorit să fie numit cu numele ridicol de Franklin Gómez. Pe vicepreședinte îl cheamă Elvis Martínez. Eu cred că doar tâmpiții fug în țara Honduras cu un pașaport fals de hondurian. Pe Mazatzin l-au prins în timp ce se plimba prin centrul orașului Tegucigalpa, care e capitala țării Honduras, o țară care e doar pentru hondurienii adevărați.

Un domn din guvernul mexican a spus că nu se putea face nimic pentru Mazatzin, că Mexicul respecta suveranitatea poporului-frate din țara Honduras. Mexicanii și hondurienii sunt frați? Pe bune că politicienii fac niște treburi complicate. Yolcaut se distra foarte tare râzând de Mazatzin atunci când a venit să-mi spună una dintre frazele lui enigmatice. Mi-a zis așa:

— Gândește-te la ceva rău și precis așa o să se întâmple. Și a continuat să râdă ca un nebun paranoic care nu se gândește decât la un singur lucru: să râdă.

Deși fraza asta nu numai că nu era enigmatică, dar m-a și ajutat să rezolv alte mistere. Adică fraza asta vrea să spună că Yolcaut e vinovat de ce se întâmplă. La asta sunt bune ordinele, ca să organizeze enigmele. Iar în acest caz chiar că s-a întâmplat ceva enigmatic: la televizor au dat un reportaj despre viața lui Mazatzin și spuneau că era periculos. Și asta pentru că se dusesse să trăiască foarte departe, în sălbăcie, pe vârful unui munte plin de indieni rebeli, care voiau să-i omoare prin împușcături pe domnii din guvern. Tot din cauza asta se dusesse Mazatzin în țara Honduras, ca să-i organizeze pe indienii din țara Honduras ca să-i omoare pe domnii din guvernul țării Honduras. Guvernul țării Honduras are deja o listă foarte lungă de delikte, suficientă ca să-l țină pe Mazatzin la închisoare mulți ani. Yolcaut zice că cel puțin douăzeci de ani. Și râde și mai tare. După reportaj l-au sunat pe asociatul lui Mazatzin în afacerile cu publicitatea pentru întreprinderi, care a zis că nu-l mai văzuse de vreo doi ani, de când se dusesse pe vârful muntelui cu gherila de indieni. Asta a fost treaba misterioasă, că Mazatzin nu era cu gherila. Era cu noi și mă învăța lucruri din cărți.

Dacăș fi fost în locul lui Mazatzin, aș fi fugit în Imperiul Japoniei. De-acolo mi-aș fi trimis o sabie ca să pot deveni un samurai adevărat. În

schimb, s-a dus în țara Honduras, și din cauza lui mă dor foarte tare degetele — de mult ce mă joc la playstation 3.

Azi am cunoscut-o pe cea de-a șaișpea persoană pe care o cunosc și care se numește Alotl. După cum zice Cinteotl, Alotl are fundul așa de mare: doi metri. Alotl nu face parte din familia erbivorelor așa, ca Quecholli, pentru că nu mănâncă doar salate, ci mănâncă și supă cu fidea în formă de litere, și *enchiladas*, și carne. Și nu e mută, dimpotrivă, spune multe lucruri. Îmi zice așa:

— Domnișorule, nu vi se pare că e cam târziu ca să umblați îmbrăcat așa? La ora asta nu se mai poartă halatul.

De asemenea, le spune lui Cinteotl și lui Itzpalotl:

— Ce mare e casa și cât e de frumoasă, și cât bun-gust, ce vase frumoase.

Pentru că nu știe că, de fapt, nu e o casă, e un palat. Dac-ar ști că e un palat, și-ar da seama că, de fapt, nu e un palat prea bun, pentru că nu e curat. Chestia cu vasele o spune despre niște vase chinezești care se află în sala fotoliilor. Vazele au

niște dragoni care scot flăcări pe gură și care chiar sunt frumoase. Iar apoi, pe terasă, a zis:

— Vai, un tigru în cușcă, ce mare și frumos e, ce de bun-gust e să ai un tigru în grădină.

Atunci tigrul a scos un răget. Mi se pare că tigrului i se făcuse poftă să o mănânce. Ea nu și-a dat seama, n-a zis decât „of-of-of, ce pisicuță feroce” și m-a întrebat dacă tigrul avea un nume.

De cât trăncănea Alotl mi-a fost jenă să continui cu muțenia, fiindcă mă întreba mereu chestii despre halat, despre pălăria de samurai, despre numele animalelor și despre cum reușesc să fiu așa de drăguț. Și din când în când mă mângâia pe păr râzând și îmi spunea „of-of-of, măi, mutulică”. Am fost nevoit să-i explic toată chestia cu samurarii și de ce sunt un samurai și cum îmi lipsește sabia ca să fiu un samurai adevărat. M-a obligat și să-i arăt colecția mea de pălării. Ea e naționalistă, pentru că cele care i-au plăcut cel mai mult au fost pălăriile de călăreț, oricât i-aș fi arătat eu tricornurile sau pălăriile mele de safari autentice.

Când ne-am așezat să mâncăm pe terasă n-a mai fost niciun fel de moment enigmatic, așa, ca înainte, pentru că Alotl ne-a tot povestit întâmplări din orașelul ei și s-a apucat să spună glume. Orașelul ei se află prin nord, în Sinaloa. Cred că lui Yolcaut îi place de Alotl, pentru a început să-i pună întrebări și râdea de glumele ei. Glumele ei erau despre cât de drăguți suntem Yolcaut și cu mine și despre cât de mult semănăm, la fel de drăguți. Din supa de litere Alotl a format numele celor care se aflau la masă, dar pe ale noastre le-a scris astfel: „toshtli“ și „llocau“.

Treaba bună e că Alotl nu ne-a frecat la cap toată ziua cu sporovăiala ei, pentru a dispărut cu Yolcaut de mai multe ori, de patru ori. Și pe Miztli l-a mirat că au fost atâtea dispariții, dar a fost mulțumit fiindcă el o adusese pe Alotl la palat. Când l-am întrebat ce-i cu atâtea dispariții, a râs și mi-a spus un secret, o chestie super enigmatică:

— Nouăzeci șaiszeci să petreci, Tochtli, nouăzeci șaiszeci să petreci.

Iată că acum Alotl vine în fiecare zi, și nu doar de două sau de trei ori pe săptămână. Într-o zi mi-a

adus cadou o pălărie de paie cu o panglică cu un palmier desenat pe ea și pe care scrie: „Suvenir din Acapulco“. Într-o altă zi a apărut cu o fustă atât de scurtă, că Cinteotl a refuzat să-i dea de mâncare. Serios, pălăria din Acapulco e cea mai urâtă pălărie din colecția mea, dac-ar fi după mine aş arunca-o la gunoi. Problema e că mi-e milă de Yolcaut, care s-a arătat încântat de cadou. Iar fusta chiar că era foarte scurtă, așa de scurtă, că am reușit să-i văd de două ori chiloții, care erau de culoare galbenă.

Treaba cea mai bună din acele zile a fost ziua în care Alotl a adus un film cu samurai pe care eu nu-l văzusem. Ea zicea că vrea să-mi demonstreze că samurarii adevărați nu umblă în halat. Am făcut și un pariu: dacă aş fi câștigat eu, ea mi-ar fi dăruit un costum de samurai, iar dacă ar fi câștigat ea, eu aş fi renunțat să mă mai îmbrac în halat. S-a dovedit că unii samurai purtau halat și alții nu, pentru că foloseau pantaloni și armură pe piept. Yolcaut a zis că ce purtau samurarii nu era un halat în pătrățele ca al meu. Ale lor erau negre. Așa că au oprit filmul și nu i-au dat drumul din nou până când nu mi-am scos halatul.

Oricum, ne-am distrat mult cu filmul, mai ales la părțile cu lupte. Dar și la părțile cu dialoguri ne-am distrat, pentru că samurarii nu vorbeau

japoneză, ci un fel de spaniolă caraghioasă. Yolcaut a zis că vorbeau ca niște *gachupines*¹ și a început să-mi spună cum îi spusese un samurai unuia dintre cei răi: „țopârlan“. E un cuvânt care nu apare la mine în dicționar.

În film, la sfârșit, un samurai îi tăia capul altui samurai, care era cel mai bun prieten al lui. Nu pentru că ar fi fost un trădător, dimpotrivă. A făcut-o pentru că erau prieteni și voia să-i salveze onoarea. Iar atunci nu știu ce naiba l-a apucat pe Yolcaut că, la sfârșitul filmului, m-a luat cu el în camera cu pistoale și puști. Mi-a spus că între noi nu existau secrete, m-a lăsat să văd toate armele și mi-a explicat cum se numea fiecare, în ce țări fuseseră fabricate și calibrele.

Dintre pistoale avem Beretta din țara Italia, Browning din Regatul Unit și multe din țara Statele Unite: mai ales Colt și Smith & Wesson. Evident, pistoalelor poți să le pui un amortizor, care se folosește ca să le faci mute. Puștile sunt aproape toate la fel. Avem unele care se numesc AK-47 din țara Rusia și altele numite M-16 din țara Statele Unite. Deși mai multe ca oricare avem Uzi din țara Israel. Yolcaut mi-a arătat și numele

¹ Nume dat în Mexic nativilor din Spania.

puștii cu gloanțe uriașe, care, de fapt, nu e o pușcă, e o armă care se numește bazuca.

Înainte să mă duc la culcare, Yolcaut m-a întrebat dacă fusesem atent la filmul cu samurai și înțelesesem bine sfârșitul. Eu i-am răspuns că da. Atunci el mi-a spus chestia cea mai enigmatică și mai misterioasă din câte îmi spusese vreodată. Mi-a zis așa:

— Într-o zi și tu o să trebuiască să faci la fel pentru mine.

Azi când m-am trezit, lângă pat se afla o cutie de lemn foarte mare. Avea mai multe desene și inscripții pe care scria: „*fragile*” și „*handle with care*”. Am dat fuga să-l întreb ce era și să-l rog să mă ajute s-o deschid, pentru că era închisă cu niște cuie. Am deschis cutia și înăuntru erau o mulțime de biluțe de plastic, cu miile. Le-am dat pe rând la o parte și am descoperit capetele retezate ale lui Ludovic al XVI-lea și Mariei Antoineta de Austria, hipopotamii noștri pitici din Liberia. Adevărul e că disecatorii au făcut o treabă foarte curată. Capetele tăiate aveau botul deschis ca să li se vadă limba și cei patru colți. În plus,

strălucesc, pentru că disecatorii le-au lăcuit. Ochii lor sunt din bile albe cu pupila cafenie. Și au urechile lor minuscule intacte. Gâtul le e lipit de o placă de lemn care are o plăcuță aurie cu numele lor. Capul lui Ludovic al XVI-lea, care e un cap foarte mare, are înscris: „Ludovic XVI“. Iar dedesubt: „*Choeropsis liberiensis*“. Capul Mariei Antoaneta de Austria, care e un cap mai mic, are așa: „Maria Antoaneta“. Și dedesubt la fel: „*Choeropsis liberiensis*“.

Împreună cu Yolcaut am atârnat capetele pe un perete din camera mea: Ludovic al XVI-lea la dreapta și Maria Antoaneta de Austria la stânga. De fapt, Yolcaut a fost cel care a bătut cuiele și a așezat capetele. Eu îi spuneam doar dacă sunt strâmbe sau dacă stau drept. Apoi m-am suit pe un scaun și le-am probat pălării. Cel mai bine le vin pălăriile africane de safari. Așa că i-am lăsat cu pălăriile africane de safari puse, dar o să-i las doar o vreme. Curând vor sosi coroanele de aur și diamante pe care le-am comandat special.

În ziua încoronării tata și cu mine o să facem o fiesta.

jara) este prozator, eseist și critic literar. A publicat proză scurtă în revista *Letras Libres*, dar și eseuri în *Gatopardo* și în revista columbiană *Don Juan*. În prezent colaborează la blogul editurii braziliene Companhia Das Letras și la Pen Club's Blog World Atlas.

În textele sale, Villalobos a abordat teme surprinzător de diverse, de la influența avangardei asupra operei lui César Aira, la „tangologie“, ejaculare precoce și literatura latinoamericană în prima jumătate a secolului XX. A fost bursier al programului Alβan, finanțat de Uniunea Europeană, și a obținut un doctorat în teoria literaturii și în literatură comparată la Universitatea Autonomă din Barcelona. Publicat în 2010 în Spania, romanul său de debut, *Fiesta în bārlog*, a fost tradus în peste zece limbi, iar în 2011 voturile cititorilor britanici l-au inclus pe lista scurtă a First Book Award, premiu oferit de cotidianul The Guardian

Într-un interviu publicat în revista *Granta*, Villalobos descrie cartea ca pe o „reflecție asupra Mexicului văzut din afara Mexicului“, despre care nu ar fi putut să scrie niciodată fără să îl lase în urmă.